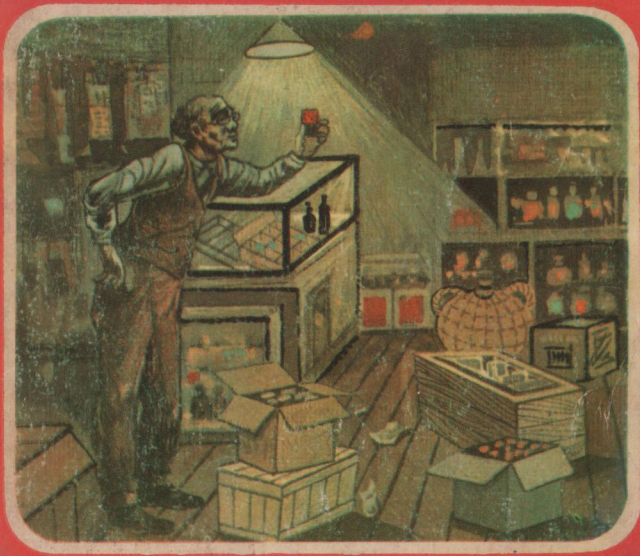
İngilizce

ÖĞRENENLER İÇİN

TÜRKÇE TERCÜMELİ BASİTLEŞTİRİLMİŞ

HİKÂYELER DERECE 1

THE OLD MAN'S SHOP

İHTİYAR AD

TUPLA ÖĞ

eskikitaplarim.com

Dizgi, baskı, cilt, FONO Tesisleri
İstanbul — 1978

ÖNSÖZ

Belli bir sözcük çerçevesi içinde ve basit gramer bilgisi dışına çıkmadan yazılmış İngilizce hikâyeler ve bunların karşısında Türkçe çevirilerinden oluşan «İngilizce - Türkçe Hikâyeler» serisinin ikincisi olan bu kitap da «The Letter - Mektup» isimli ilk kitap gibi «derece 1» düzeyindedir.

Bu kitapta da hikâyeler Türkçeye çevrilirken güzel bir Türkçe yerine, karşılaştırarak izlemeyi kolaylaştırmak amacıyla, iyi bir ifade şekli olmasa da, metne sadık ve mümkün olduğu oranda sözcük sözcük çeviri tercih edilmiştir.

Hikâyelerin sonunda o hikâye ile ilgili sorular vardır. Bunların cevapları kitabın sonunda verilmektedir.

FONO
Mektupla Öğretim Kurumu

İÇİNDEKİLER

THE OLD MAN'S SHOP	8
RICHARD THE WRITER	24
THE MAN WHO TALKED TOO MUCH	40
THE HOUSE WITH NO ROOMS	60
THE MAN WHO WANTED TO DIE	80
FOR LOVE OR MONEY?	96
THE BLUE BIRD	132
NOT TO HONG KONG	150

THE OLD MAN'S SHOP

Newton

Briggs, his friend.

An old man.

Manley, the owner of the hotel.

A room in a small country hotel. There is not much light. Newton and Briggs have come to stay at the hotel for the night. The Old Man is sitting on the other side of the room.

Newton (looking at the book on the table in front of them): Have you finished with that book? May I read it now? I like to read in bed. I don't sleep very well in hotel bedrooms.

Briggs: Yes, you can have it, if you like. But if you read this book in bed you may not go to sleep at all.

Newton: Oh? Why not?

Briggs: Read it and you'll understand. It's called

İHTİYAR ADAMIN DÜKKÂNI

Newton

Briggs, arkadaşı.

Yaşlı bir adam

Manley, otelin sahibi.

Küçük bir taşra otelinde bir oda. Fazla ışık yoktur. Newton ile Briggs gece kalmak için otele gelmişlerdir. Yaşlı adam odanın öteki tarafında oturmaktadır.

Newton (önlerindeki masanın üzerindeki kitaba bakarak): Şu kitapla işin bitti mi? Şimdi okuyabilir miyim onu? Yatakta okumayı severim. Otel yatak odalarında pek iyi uyuyamam.

Briggs: Evet, istersen alabilirsin. Fakat bu kitabı yatakta okursan eğer, hiç uyumayabilirsin.

Newton: A? Neden uyumaz mışım?

Briggs: Oku onu ve anlayacaksın. Adı «Ölüler Hâlâ

«The Dead Are Still With Us.» (He gives the book to Newton) «All true stories», the writer says. They're about these old buildings and the dead people who are still seen in them at night.

Newton: I know, I know. Don't tell me! They walk at night with their heads under their arms! Or without heads at all. I like reading that kind of book but it doesn't make me afraid at night. I don't believe in these things. They can't be true.

Briggs: You may be right. I don't believe in them myself. But a book like this makes you think. I was reading this book on the train. I looked at the people with me and thought: Are these people here alive or dead? How do I know?

Newton (laughing): If a man's dead, he can't come back.

Briggs: But can we know this? We can't know the answer to this question until we are dead ourselves.

Newton: When something like this happens to me, I'll believe it. But not before.

Briggs: I read a story in the newspaper only last month. It was about a shopkeeper. I don't remember the name of the place now. But this shopkeeper died just after the war. He has been dead now for years but people still hear him in his shop. They

Bizimledir.» (kitabı Newton'a verir.) Yazar, 'Hepsi gerçek hikâyeler' olduğunu söylüyor. Bu eski binalarla geceleyin içlerinde hâlâ görünen ölü insanlar hakkında onlar.

Newton: Biliyorum, biliyorum. Bana anlatma! Geceleyin kafaları kolları altında yürürler! Ya da hiç kafasız. O çeşit kitabı okumayı severim, fakat geceleyin beni korkutmaz. Bu şeylere inanmam ben. Doğru olamazlar.

Briggs: Haklı olabilirsin. Onlara ben kendim de inanmam. Fakat böyle bir kitap seni düşündürür. Bu kitabı trende okuyordum. Beraberimdeki kişilere baktım ve düşündüm: Buradaki bu kişiler canlı mı, yoksa ölü mü? Nasıl anlarım?

Newton (gülerek): Bir adam ölüyse, geri dönemez.

Briggs: Fakat bunu bilebilir miyiz? Biz kendimiz ölene kadar bu sorunun cevabını bilemeyiz.

Newton: Böyle birşey başıma geldiği zaman ona inanacağım. Fakat daha önce değil.

Briggs: Gazetede daha geçen ay bir hikâye okudum. Bir dükkâncı hakkındaydı. Şimdi yerin adını hatırlamıyorum. Fakat bu dükkâncı savaştan hemen sonra ölmüştü. Şimdi yıllardır ölüdür, fakat halk hâlâ onu dükkânında işitiyor. Geceleyin onun dükkânında

hear noises and see a light in his shop at night.

Newton: But that must be the shopkeeper who lives there now.

Briggs: No, it can't be. No one lives there now. People have bought the shop but they've always sold it again quickly because they hear these noises. The old man who lived there always worked late at night. And now he still comes back.

Newton: Oh, I don't believe these stories. They write them to make people buy the newspaper.

Old Man (speaking for the first time): A lot of people have heard these noises. They have seen the light in the shop with their own eyes.

Newton (looking at the Old Man): But have you seen him?

The Old Man does not answer this question.

Old Man: Some of these stories may be true. I remember a story that my father once told me.

Briggs: Yes?

Old Man (looking at Newton): You may not believe it.

Newton: I shall not believe it. But I'm ready to hear your story.

gürültüler duyuyor ve bir ışık görüyorlar.

Newton: Fakat bu şimdi orada yaşayan dükkâncı olmalı.

Briggs: Hayır, olamaz. Şimdi orada kimse yaşamıyor. İnsanlar dükkânı satın aldı ama, bu gürültüleri duydukları için onu çabucak tekrar sattılar hep. Orada oturan yaşlı adam gece geç vakte kadar çalışırdı daima. Ve şimdi hâlâ geri geliyor.

Newton: Ya, bu hikâyelere inanmıyorum. Gazeteyi halka satın aldırmak için onları yazıyorlar.

Yaşlı adam (ilk defa konuşarak): Epey insan bu gürültüleri işitmiş. Dükkândaki ışığı kendi gözleriyle görmüşler.

Newton (yaşlı adama bakarak): Fakat siz onu gördünüz mü?

Yaşlı adam bu soruya cevap vermez.

Yaşlı adam: Bu hikâyelerin bazıları doğru olabilir. Babamın bir zamanlar bana anlattığı bir hikâyeyi hatırlıyorum.

Briggs: Evet?

Yaşlı adam (Newton'a bakarak): İnanmayabilirsiniz.

Newton: İnanmayacağım. Fakat hikâyenizi işitmeye hazırım.

Briggs: Yes, tell us.

Old Man: A young man who lived in this town went to fight in the war. He was in love with a girl and he wanted to marry her before he went away. She loved him but she didn't want to get married until after the war. So he went off and, like many other men, he was killed. His father and mother got a letter one day, telling them the bad news. Then they had to tell the girl. When they got to her home, she was looking very happy. Before they could speak, she said: «Why hasn't he come with you? Is he coming later?» They couldn't understand her. Then she told them. The night before, the young man came to see her. They talked for a long time and then he went away again.

Briggs: But the young man was dead.

Old Man: Yes, he was dead. He was killed days before. But he came to the girl's house. She saw him and she talked to him. What do you say about that?

Newton: I don't believe a word of it! It's only a young girl's story. She was alone when she saw the young man. These stories are all the same. If two people see something...

Old Man: That may happen. (He gets up) But I have to go now.

Briggs: Evet, anlatın bize.

Yaşlı adam: Bu kasabada yaşayan bir genç adam savaşta çarpışmaya gitti. Bir kızı seviyordu ve gitmeden önce onunla evlenmeyi istiyordu. O da onu seviyordu, fakat savaştan sonraya kadar evlenmek istemiyordu. Böylece çekip gitti ve diğer birçok erkekler gibi öldürüldü. Annesiyle babası onlara kötü haberi veren bir mektup aldı günün birinde. Sonra kıza söylemek zorunda kaldılar. Onun evine vardıklarında o çok mutlu görünüyordu. Konuşmalarından önce 'Niçin sizinle birlikte gelmedi?' dedi. «Daha sonra mı geliyor?» Onu anlayamadılar. O zaman onlara anlattı. Önceki gece genç adam onu görmeye gelmişti. Uzun bir süre konuşmuşlardı ve sonra yine uzaklaşmıştı.

Briggs: Fakat genç adam ölmüştü.

Yaşlı adam: Evet, ölmüştü. Günlerce önce öldürülmüştü. Fakat kızın evine geldi. Onu gördü ve onunla konuştu. Buna ne dersiniz?

Newton: Tek kelimesine (bile) inanmıyorum! Genç bir kızın hikâyesi sadece. Genç adamı gördüğünde yalnızdı. Bu hikâyelerin hepsi aynıdır. Eğer iki kişi birşey görürse...

Yaşlı adam: Bu olabilir. (Ayağa kalkar). Fakat şimdi gitmem gerekiyor.

Briggs: Have something to drink before you go.

Old Man: No, thank you. I have a lot of work to do in my shop along the road. Good night.

Briggs: Good night.

The Old Man goes out. The two men sit without speaking. Then Manley, the owner of the hotel comes in. He puts on the light.

Manley: Dinner will be ready in an hour. Can I get anything for you?

Briggs: No, thank you. We were just talking.

Newton: About dead men who come back. There was an old man here just now who told us a good story.

Manley: An old man? Here? But no one has come into the hotel or gone out. I can always hear the noise of the door.

Briggs: But he left just before you came into the room.

Manley: No, no, I was just outside the door.

Newton: But we saw him, Mr Manley.

Manley: What did he look like?

Newton: We did not see him very well. The light

Briggs: Gitmeden önce birşey için.

Yaşlı adam: Hayır, teşekkür ederim. Yol boyundaki dükkânımda yapılacak çok işim var. İyi geceler.

Briggs: İyi geceler.

Yaşlı adam çıkar. İki erkek konuşmaksızın otururlar. Sonra otelin sahibi Manley içeri girer. Işığı yakar.

Manley: Yemek bir saate kadar hazır olacak. Birşey getireyim mi?

Briggs: Hayır, teşekkür ederim. Konuşuyorduk sadece.

Newton: Geri gelen ölü adamlar hakkında. Burada bize iyi bir hikâye anlatan yaşlı bir adam vardı az önce.

Manley: Yaşlı bir adam mı? Burada mı? Fakat otele hiç kimse girip çıkmadı ki. Kapının sesini daima duyabilirim.

Briggs: Fakat siz odaya girmeden az önce ayrıldı.

Manley: Hayır, hayır, ben kapının tam dışındaydım.

Newton: Fakat onu gördük, Bay Manley.

Manley: Nasıldı?

Newton: Onu pek iyi görmedik. Işık açık değildi.

wasn't on.

Briggs: He has a shop, he said. Along the road.

Manley: But there isn't a shop near here. There was a shop but no one lives there now. Oh! An old man, did you say? (Mr. Manley's face becomes very white. He sits down.) Oh, no, he can't come here! He has never come here before.

Newton: What's the matter, Mr. Manley?

Briggs: Why can't he come here? Who is he?

Manley: I don't believe it. I've never believed those stories about him.

Newton: What stories?

Manley: He comes back to work in his shop at night, people say. No, no, it can't be true.

Briggs: Is he the shopkeeper who...?

Manley: Oh, you've heard about him, have you?

Newton: He had work to do. He told us that.

Briggs and Newton look at each other.

Manley: You mustn't tell anyone about this. If people hear about it, they will not come to my hotel any more. You can stay here without paying for the room. But please don't tell anyone.

Briggs: Bir dükkânı olduğunu söyledi. Yol boyundaymış.

Manley: Fakat buraya yakın bir dükkân yok. Bir dükkân vardı ama, şimdi orada kimse oturmuyor. O! Yaşlı bir adam mı demiştiniz? (Bay Manley'in yüzü bembeyaz kesilir. Oturur.) O, hayır, buraya gelemez! Daha önce buraya hiç gelmedi.

Newton: Ne var, Bay Manley?

Briggs: Buraya niçin gelemez? Kim o?

Manley: İnanmıyorum. Hakkındaki o hikâyelere hiç inanmadım.

Newton: Ne hikâyeleri?

Manley: Halk onun geceleyin dükkânında çalışmak için geri geldiğini söylüyor. Hayır, hayır, doğru olamaz.

Briggs: O dükkâncı mı hani...?

Manley: A, onu işittiniz demek?

Newton: Yapılacak işleri varmış. Bize öyle dedi.

Briggs ile Newton bakışırlar.

Manley: Bunu kimseye söylememelisiniz. Halk duyarsa artık otelime gelmez. Oda parası ödemeksizin burada kalabilirsiniz. Fakat kimseye söylemeyin.

Briggs and Newton get up.

Manley: I'll give you a good dinner, too. All for nothing.

Briggs: Er, thank you, Mr. Manley. I've just remembered. I have to go back to London tonight. At once.

Newton: Yes, it's very kind of you, Mr. Manley. I have to go too. We'll get something to eat on the train. Good night.

They go out, leaving Manley alone.

Briggs ile Newton kalkar.

Manley: Size iyi bir akşam yemeği de vereceğim. Hepsi parasız.

Briggs: Şey, teşekkür ederim, Bay Manley, Şimdi hatırladım. Bu gece Londra'ya dönmem gerekiyor. Hemen.

Newton: Evet, çok naziksiniz, Bay Manley. Ben de gitmek zorundayım. Trende birşeyler yeriz. İyi geceler.

Manley'i yalnız bırakarak çıkarlar.

SORULAR

Okuduğunuz **«The old man's shop»** isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Who has come to stay at the hotel for the night?
2. What is there on the table in front of them?
3. Who likes to read in bed?
4. Can he sleep if he reads this book in bed?
5. What is the title of the book?
6. Where was Briggs reading the books?
7. Does he believe these stories?
8. When did the shopkeeper die?
9. Who lives in the shop now?
10. Who is speaking for the first time?
11. What does he tell?
12. What is the story about?
13. Who was killed at war?
14. Could they marry?
15. Did she see the young man?
16. Does Newton believe the story?
17. When will he believe it?
18. Who comes in?
19. Who is he?

20. What does he do?
21. Where is the shop of the old man?
22. Has he a lot of work there?
23. When will dinner be ready?
24. Did the owner of the hotel see the old man?
25. What were they doing?
26. What can he hear?
27. Who was just outside the door?
28. What happens to the face of Mr. Manley?
29. Who is the old man?
30. Do they stay or leave after this?
31. Where do they go?
32. Where will they eat?

RICHARD THE WRITER

Richard King worked in a bank but, like many young men, he did not like his work.

«This isn't the kind of life for me,» he often said to his friends in the bank, «I want to be a writer. I can't write books about life in a bank, can I? I must see life. I must go to other countries and meet the people of those places. Then I'll be able to write books about them. Everyone will read my books and when they see me in the street, they'll say: 'Look, that's Richard King, the well-known writer!'»

His friends in the bank called him this too: «'Richard the writer.' It made everyone laugh, except Richard. It made him a little angry.

«I must write a book,» he said to himself, «I must, I must, I must! — If I don't write a book, they'll laugh at me all my life.»

Richard's father and mother were dead; so he lived by himself in a small hotel near the station. He liked it there. His room was small but it was clean and the

YAZAR RICHARD

Richard King bir bankada çalışırdı, fakat çoğu genç adamlar gibi işini sevmezdi.

«Bu bana göre hayat biçimi değil,» derdi sık sık bankadaki arkadaşlarına. «Yazar olmak istiyorum. Bankadaki hayat hakkında kitaplar yazamam, değil mi? Hayatı görmeliyim. Başka ülkelere gitmeli, o yerlerin halkıyla tanışmalıyım. O zaman onlar hakkında kitaplar yazabileceğim. Herkes kitaplarımı okuyacak ve beni sokakta gördükleri zaman diyecekler ki: «Bak, bu tanınmış yazar, Richard King'dir!»

Bankadaki arkadaşları da onu böyle çağırdılar: «Yazar Richard.» Bu, Richard'dan başka herkesi güldürdü. Onu biraz kızdırdı.

Kendi kendine: «Bir kitap yazmalıyım,» dedi. «Yazmalıyım, yazmalıyım, yazmalıyım!... Eğer bir kitap yazmazsam, tüm ömrüm boyunca benimle alay edecekler.»

Richard'ın babası ve annesi ölmüş olduğundan, o kendi başına istasyon yakınındaki küçük bir otelde yaşardı. Orasını beğenirdi. Odası ufaktı ama, temizdi

food was good. But most of all he liked it because there were a lot of new faces to see every day. People were always coming and going. He met many of these people when he had his dinner in the hotel at night.

He always ate at the same table near the window. From there he could see everyone in the room. When the hotel was full, the owner put someone at Richard's table. Richard liked that very much. He was not a good talker himself but he liked to hear other people talk. In this way he got to know a lot of things about people. He made a note of these things in a book that he kept in his room. Before he went to sleep at night he always wrote these notes in his book.

«This is the way to become a writer,» he told himself. «A writer has to keep notes. One day I may be able to write a book about these people who come to the hotel. Who knows?»

Then a great thing happened to Richard. One night when the hotel was full, a man came to sit at his table. As they had dinner, the man talked about many things. He talked a lot about the places that he knew. At first he did not talk much about himself. Richard did not talk much at all. But he asked a lot of questions. He looked at the man's face with care. He wanted to make notes about him in his notebook. «Big head, very large ears. I'll make a

ve yiyecek iyi idi. Ama daha çok her gün görülecek bir sürü yeni yüz olduğu için onu severdi. İnsanlar daima gelip gidiyorlardı. Geceleyin otelde yemeğini yerken bu insanların çoğuyla karşılaşırdı.

Daima pencere yanındaki aynı masada yerdi. Oradan odadaki herkesi görebilirdi. Otel dolu olunca, sahibi birini Richard'ın masasına koyardı. Richard bunu pek severdi. Kendisi konuşkan değildi ama, başkalarının konuşmasını duymaktan hoşlanırdı. Bu şekilde insanlar hakkında bir sürü şey öğrenirdi. Bu şeyleri odasında sakladığı bir deftere not ederdi. Geceleyin uykuya yatmadan önce bu notları daima defterine yazardı.

Kendi kendine: «Yazar olmanın yolu budur,» derdi. «Bir yazar notlar almalıdır. Günün birinde otele gelen bu insanlar hakkında bir kitap yazabilirim. Kim bilir?»

Sonra Richard'ın başına büyük birşey geldi. Bir gece otel doluyken bir adam masasına oturmaya geldi. Akşam yemeğini yedikleri sırada, adam çok şey hakkında konuştu. Bildiği yerler hakkında çok konuştu. Önce kendi hakkında fazla konuşmadı. Richard hiç de çok konuşmadı. Fakat bir sürü soru sordu. Adamın yüzüne dikkatle baktı. Onun hakkında, defterine notlar almak istedi. «Büyük baş, pek kocaman kulaklar. Bütün bunları kaydedeceğim,» dedi kendi kendine.

note of all this,» he said to himself.

After dinner, they had one or two drinks and Richard began to talk too. He told the man about his troubles.

«I work in a bank,» said Richard, «but I am not happy there.»

«In a bank?» said the man, «But that's a good place to work, isn't it? They pay you well.»

«Yes, I'm well paid,» said Richard. «But I don't like my work at all. I want to be a writer.»

«Oh, I may be able to help you,» said the man. «You see, I am a writer.»

Richard nearly jumped off his chair when he heard that. «At last,» he thought, «I've met a writer!»

«Yes,» the man said, «I've written many books. But I haven't made much money. I'm afraid I'm still a poor man.»

«But does that matter?» asked Richard. «People read your books. They know you.»

«Oh, yes,» said the man sadly. «People know me.»

Richard bought two more drinks. He began to ask the man a lot of questions.

«How can I begin to write a book?» he asked.

Yemekten sonra, bir iki içki içtiler ve Richard da konuşmaya başladı. Adama dertlerinden söz açtı.

«Bir bankada çalışırım,» dedi Richard. «Fakat orada mutlu değilim.»

«Bir bankada mı?» dedi adam. «Fakat çalışmak için iyi bir yer, değil mi? Size iyi para verirler.»

«Evet, iyi para alıyorum,» dedi Richard. «Fakat işimi hiç sevmiyorum. Yazar olmak istiyorum.»

«O, belki size yardım edebilirim,» dedi adam. «Anlayacağınız, ben bir yazarım.»

Bunu işitince Richard neredeyse iskemlesinden sıçrıyordu. «Sonunda,» diye düşündü, «bir yazarla tanıştım!»

«Evet,» dedi adam. «Çok kitap yazdım. Fakat fazla para kazanmadım. Korkarım (maalesef), hâlâ yoksul bir adamım.»

«Fakat bunun önemi var mı?» diye sordu Richard. «Halk kitaplarınızı okuyor. Sizi tanıyorlar.»

«O, evet,» dedi adam üzüntüyle. «Halk beni tanıyor.»

Richard iki içki daha aldı. Adama bir sürü soru sormaya başladı.

«Bir kitap yazmaya nasıl başlayabilirim?» diye sordu.

«Write about something that you know well,» the man told him.

«But I only know about work in a bank,» Richard said. «People don't want to read about that.»

«Oh, I don't know,» the man answered. «Think of all the people who come to your bank, every day! You can write a book about them.»

«How can I?» asked Richard. «Tell me.»

«I'll try,» said the man. «But let us have another drink first.»

«Now,» he said, when they had their drinks, «I'll help you to write a story. Many kinds of people come to your bank. Some of them must be very rich. Who is the richest?»

Richard thought for a time. Then he said:

«Mr. Bond, I think. Yes, he's the richest man. He has ten shops in this city. He makes a lot of money.»

«Now, this Mr. Bond,» said the man, «is he like other rich men?»

«No,» said Richard, «in some ways he is not the same.»

«Tell me about him,» said the man. «Tell me all about Mr. Bond.»

«İyi bildiğiniz bir şey hakkında yazın,» dedi adam.

«Fakat ben sadece bankadaki çalışmayı biliyorum,» dedi Richard. «Halk bunu okumak istemez.»

«O, bilmiyorum,» diye adam cevap verdi. «Hergün bankanıza gelen bütün kişileri düşünün! Onlar hakkında bir kitap yazabilirsiniz.»

«Nasıl yapabilirim?» diye sordu Richard. «Bana söyleyin.»

«Çalışacağım,» dedi adam. «Fakat önce bir içki daha içelim.»

İçkilerini içince, «Şimdi,» dedi. «Bir hikâye yazmanız için size yardım edeceğim. Çok türde insan bankanıza geliyor. Onların bazıları pek zengin olmalı. En zengini kimdir?»

Richard bir süre düşündü. Sonra şöyle dedi:

«Bay Bond, sanırım. Evet, en zengin adam odur. Bu şehirde on dükkânı var. Çok para kazanır.»

«Şimdi, bu Bay Bond,» dedi adam, «öteki zengin adamlar gibi midir?»

«Hayır,» dedi Richard, «bazı bakımdan aynı değildir.»

«Onu anlatın bana,» dedi adam. «Bay Bond hakkındaki herşeyi anlatın bana.»

«Mr. Bond has ten shops, as I told you, and a lot of men work for him. But his clothes are old, like the clothes of a poor man. He comes to the bank himself every morning. He takes the money from his ten shops and brings it to the bank himself. He doesn't send a man with it. He comes just after the bank has opened so that he doesn't have to wait. And he always carries his money in a dirty old bag. This makes us all laugh because he's a rich man. But he has always brought his money in that bag.»

The man asked Richard a lot of other questions. Richard told him everything about Mr. Bond. Then the man said:

«You see, there is your story. I can't write it for you but if you try, you can write a very good story about Mr. Bond.»

«You're right,» said Richard. «I understand now. Tomorrow I'll begin to write a story about Mr. Bond.»

The man bought two more drinks. They drank them and after that the man said:

«Now it's time for bed. I have to catch a train in the morning. I may not see you then. But when I come here again. I'll bring you some of my books. And you'll be able to read me your story!»

«Size söylediğim gibi, Bay Bond'un on dükkânı var, ve bir sürü adam onu için çalışıyor. Fakat elbiseleri eskidir, yoksul bir adamın giysileri gibidir. Her sabah bankaya kendisi gelir. On dükkânından parayı alır ve bankaya onu kendisi getirir. Onunla bir adam yollamaz. Banka açıldıktan az sonra gelir ki beklemek zorunda kalmaz. Ve parasını daima kirli bir eski çanta içinde taşır. Zengin bir adam olduğundan bu hepimizi güldürür. Fakat parasını daima o çanta içinde getirmiştir.»

Adam Richard'a bir sürü soru sordu. Richard ona Bay Bond hakkındaki herşeyi söyledi. Sonra adam:

«Görüyorsunuz ya, işte hikâyeniz,» dedi. «Onu sizin için yazamam ama, uğraşırsanız, Bay Bond hakkında pek iyi bir hikâye yazabilirsiniz.»

«Haklısınız,» dedi Richard. «Şimdi anlıyorum. Yarın Bay Bond hakkında bir hikâye yazmaya başlayacağım.»

Adam iki içki daha aldı. Onları içtiler ve ondan sonra adam dedi ki:

«Şimdi yatma vakti. Sabahleyin trene yetişmem gerek. O zaman sizi görmeyebilirim. Fakat buraya tekrar geldiğim zaman size kitaplarımdan birkaçını getireceğim. Ve hikâyenizi bana okuyabileceksiniz!»

Richard thanked him for his help. He said good night and went to his room. He wrote some notes in his book about the man. He was very tired but he could not sleep.

«I've drunk too much,» he thought.

In the morning Richard was not at all well. He got up and telephoned the bank.

«I'm not well,» he told them. «I can't come to work today.»

After that he went back to bed and slept. In the afternoon two of his friends came to see him.

«Have you heard the news?» one of them asked Richard.

«What news?» asked Richard. «I've been in bed all day. I haven't heard anything.»

«Oh,» said one of them. «It's about Mr Bond. He was coming to the bank this morning. He was near the bank when a man jumped out, hit Mr. Bond hard and took his bag. Then the man ran off.»

«He stole a lot of money,» said the other friend. «Mr. Bond had nearly three hundred pounds in his bag this morning.»

«What did the thief look like?» asked Richard.

Yardımı için Richard ona teşekkür etti. İyi geceler dedi ve odasına gitti. Adam hakkında defterine bazı notlar aldı. Çok yorgundu ama uyuyamadı.

«Çok fazla içtim,» diye düşündü.

Sabahleyin Richard hiç de iyi değildi. Kalktı ve bankaya telefon etti.

«İyi değilim,» dedi onlara. «Bugün işe gelemeyeceğim.»

Ondan sonra yatağına döndü ve uyudu. Öğleden sonra arkadaşlarından ikisi onu görmeye geldi.

Onlardan biri Richard'a sordu: «Haberi duydun mu?»

«Ne haberini?» diye sordu Richard. «Bütün gün yataktaydım. Hiçbir şey duymadım.»

«O,» dedi onlardan biri. «Bay Bond hakkındadır. Bu sabah bankaya geliyordu. Bir adam sıçrayıp çıkarak Bay Bond'a sertçe vurup çantasını aldığı zaman banka yakınındaydı. Sonra adam koşup kaçtı.»

Öteki arkadaş: «Epey para çaldı,» dedi. «Bay Bond'un çantasında bu sabah neredeyse üç yüz paund'u vardı.»

«Hırsız nasıldı?» (Neye benziyordu?) diye Richard sordu.

«No one saw him except Mr. Bond,» was the answer. «The man had a cloth over his face. But Mr. Bond remembers one thing. The man had very large ears...»

«Very large ears!» said Richard. «Oh!» His face became very white.

«What's the matter, Richard?» they said. «You look ill. Shall we send for a doctor?»...

Not long after that, Richard left the bank. Why? you will ask. Richard did not steal the money himself. He was not a thief. That is true—and no one ever knew about Richard and 'the writer', because Richard was afraid to tell anyone. The thief was never caught. But Richard's life changed. He became a writer, at last. He wrote a book of stories and made a lot of money from it. One of the stories in the book—and the best, I think—was about a young man who worked in a bank. One day this young man who lived in a small hotel near the station... But you don't want me to tell you the story again, do you?

«Bay Bond'dan başka kimse görmemiş onu,» idi cevap. «Adamın yüzünde bir bez vardı. Fakat Bay Bond tek şey hatırlıyor. Adamın pek kocaman kulakları varmış...»

«Pek kocaman kulaklar!» dedi Richard. «O!» Yüzü bembeyaz oldu.

«Ne var, Richard?» dediler. Hasta görünüyorsun. Bir doktor çağırtalım mı?...»

Bundan az sonra Richard bankadan ayrıldı. Niçin? diye soracaksınız. Richard'ın kendisi parayı çalmadı. O hırsız değildi. Bu doğrudur — Richard herhangi birine söylemekten korktuğu için hiç kimse Richard ile 'yazarı' öğrenemedi. Hırsız asla yakalanmadı. Fakat Richard'ın hayatı değişti. Nihayet o bir yazar oldu. Bir hikâye kitabı yazdı ve ondan çok para kazandı. Kitaptaki hikâyelerden biri — en iyisi, sanırım — bankada çalışan bir genç adam hakkındaydı. İstasyon yakınındaki küçük bir otelde yaşayan bu genç adam günün birinde... Fakat hikâyeyi size tekrar anlatmamı istemezsiniz, değil mi?

SORULAR

Okuduğunuz, «**Richard the writer**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Where did Richard work?
2. Did he like his work or not?
3. What does he want to be?
4. When will he be able to write books?
5. Who will read his books?
6. What do his friends in the bank call him?
7. What must he do?
8. Where did Richard live?
9. Where was the hotel?
10. Where did he eat at night?
11. What did the owner do?
12. What did Richard do before he went to sleep?
13. Where did he keep his book?
14. Who has to keep notes?
15. What happened to Richard?
16. How did he look at the man's face?
17. What kind of man was he?
18. What did they do as they had dinner?
19. Who talked at first?
20. Did Richard tell him about his troubles?

21. Is Richard well paid?
22. What does he think the man is?
23. Does he give some advice?
24. Whom does he ask questions about?
25. What kind of man is Mr. Bond?
26. How many shops has he there?
27. When does he come to the bank?
28. Does he send a man?
29. How was Richard the next day?
30. Did he go to work?
31. How was the thief?
32. What did Richard become in the end?

THE MAN WHO TALKED TOO MUCH

Fred Crane was a great talker. He liked talking more than anything else in life. It was like food and drink to him. When he went to stay in a hotel, it did not take him long to meet and talk to everyone there. Sometimes when he got on a train, no one was talking, but Fred soon made the people talk. He could not sit with people who were not talking.

But Fred has changed. In a way, he is not the same man at all now. He does not talk much these days. He never talks to people if he does not know them. Something happened to make Fred change. This story is about that.

One day last year Fred had to go on journey to a big town in another part of England. I do not remember the name of the place but that does not matter. At the time he was buying and selling old cars. He was making a lot of money. He often carried two or three hundred pounds with him in his bag because many people like to have ready money when

ÇOK FAZLA KONUŞAN ADAM

Fred Crane çok konuşkandı. Hayatta başka herşeyden çok konuşmayı severdi. Ona yiyecek, içecek gibiydi. Kalmak için bir otele gittiğinde, oradaki herkesle tanışıp konuşması uzun sürmezdi. Bazen bir trene bindiğinde hiç kimse konuşmuyordu, fakat çok geçmeden Fred insanları konuştururdu. Konuşmayan kişilerle oturamazdı.

Fakat Fred değişti. Bir bakıma şimdi aynı insan değil hiç. Bu günlerde fazla konuşmaz. Eğer tanımıyorsa insanlarla asla konuşmaz. Fred'i değiştiren bir şey oldu. Bu hikâye onun hakkındadır.

Geçen yıl bir gün Fred İngiltere'nin bir başka bölümündeki büyük bir kasabaya kadar yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Yerin adını hatırlamıyorum, fakat bu önemli değil. O sıralarda eski arabalar alıp satıyordu. Çok para kazanıyordu. Bir şey satarken çoğu kimse hazır para almaktan hoşlandığı için yanındaki çantasında ekseriya iki veya üç yüz paund taşıyordu.

they sell something.

Fred went by train because there was always someone to talk to. That day he found a place with three other people, two men and a woman. One of the men, who was sitting next to the window, put a newspaper over his face as soon as the train left the station and tried to go to sleep. Fred was sitting next to him. The other man and the woman were ready to talk.

For the first part of the journey they talked about many things. Only the man next to the window did not take part. He slept with the newspaper over his face. After a time the three began to talk about money.

«Money isn't everything,» said the man, who was a doctor. «I work to save people's lives, not to make money. I don't want a lot of money.»

«But a man must have money,» said Fred. «If he hasn't money, he may do something bad because of this.»

«Rich people are often bad, too,» said the woman.

«That's very true,» said Fred, «but a poor man may become bad just because he hasn't any money. He may steal. Money changes people's lives.»

The doctor laughed.

Daima konuşacak biri olduğundan, Fred trenle giderdi. O gün başka üç kişi, iki erkek, bir kadınlı bir yer buldu. Pencereye bitişik oturan adamlardan biri tren istasyondan ayrılır ayrılmaz yüzüne bir gazete koydu ve uykuya dalmaya çalıştı. Fred onun yanında oturuyordu. Öteki adamla kadın konuşmaya hazırdı.

Yolculuğun ilk bölümünde birçok şey hakkında konuştular. Sadece pencere bitişiğindeki adam katılmadı. Gazete yüzünde uyudu. Bir süre sonra üçü para hakkında konuşmaya başladılar.

Doktor olan adam: «Para herşey değildir,» dedi. «Para kazanmak için değil, insanların hayatını kurtarmak için çalışırım. Çok para istemem.»

«Fakat bir adamın parası olmalıdır,» dedi Fred. «Parası yoksa eğer, o bu yüzden fena birşey yapabilir.»

«Zengin kimseler de çoğu zaman fenadırlar,» dedi kadın.

«Pek doğru,» dedi Fred, «fakat sırf parası olmadığı için yoksul bir adam fena olabilir. Çalabilir. Para insanların hayatlarını değiştirir.»

Doktor güldü.

«Have you ever stolen anything?» he asked Fred.

«Yes, I have. Everyone's stolen something,» said Fred.

«What did you steal?» asked the doctor. «Did you steal something from a shop when you were a small boy?

Fred thought: «Now I can make them talk! I'll tell them a good story.»

«No,» he answered. «It wasn't like that. I'll tell you about it. I was a young man at the time. I was in love with a very pretty girl. I wanted her to fall in love with me. I wanted to give her nice things but I had very little money. Then one day I saw a ring in a shop window. It was a beautiful ring, the kind of ring that all girls like. But where could I get the money for it? I hadn't got any money. There was only one answer. I had to steal this ring.»

«I went into the shop and asked to see a lot of things there. The ring was one of them. When the shopkeeper turned his back, I stole the ring. It wasn't hard at all.»

«But did you give that ring to the girl?» asked the woman.

«No, I wasn't able to give it to her,» said Fred.

«Herhangi birşey çaldınız mı hiç?» diye Fred'e sordu.

«Evet, çaldım. Herkes birşey çalmıştır.» dedi Fred.

«Ne çaldınız?» diye sordu doktor. «Küçük bir çocukken bir dükkândan bir şey mi çaldınız?

Fred düşündü: 'Şimdi onları konuşturabilirim! Onlara iyi bir hikâye anlatacağım.'

«Hayır,» diye cevap verdi. «Öyle değildi (öyle olmadı). Onu anlatacağım size. O zaman genç bir erkektim. Çok şirin bir kızı seviyordum. Onun bana aşık olmasını istiyordum. Ona güzel şeyler vermek istiyordum ama pek az param vardı. Sonra bir gün vitrinde bir yüzük gördüm. Güzel bir yüzüktü, tüm kızların beğeneceği türden. Fakat onun parasını nereden bulacaktım? Hiç param yoktu ki. Sadece tek bir cevap vardı. Bu yüzüğü çalmak zorundaydım.

«Dükkâna girdim ve oradaki bir sürü şeyi görmek istedim. Yüzük onlardan biriydi. Dükkâncı sırtını döndüğü zaman yüzüğü çaldım. Hiç de zor değildi.»

Kadın, «Fakat o yüzüğü kıza verdiniz mi?» diye sordu.

«Hayır, veremedim,» dedi Fred. «O gece eve vardığımda kendisinden (gelen) bir pusula buldum. Baş-

When I got home that night, I found a note from her. She didn't want to see me again because she was going to marry another man. So I stole the ring for nothing! But after that I began to work hard. I didn't want to steal again. In five years I was rich. I could buy a hundred rings like the one that I stole. My life changed because I stole a ring. Was that a bad thing?»

«No, you're right,» said the doctor, who wanted to tell a story too. «It was a bad thing to do but that doesn't matter. Something like that happened to me too. But I wasn't in love at the time. I was very poor and I wanted to be a doctor. Nothing mattered except this. Sometimes I didn't have money to buy food. I didn't care. But I had to have books. Without books I couldn't become a good doctor. My friends, who had more money than me, often gave me their books to read. But I couldn't keep them for a long time.»

«There was one big book that I had to have. All doctors have to know this book well. How did I get it? Yes, I stole it from a bookseller's. I put it in my bag and walked out of the shop with it. I was afraid but not one saw me. Because of that book, I was able to become a doctor and so I've been able to save the lives of many people.»

«Life is just like that,» said Fred. He was very

ka bir erkekle evleneceği için beni bir daha görmek istemiyordu. Böylece yüzüğü bir hiç yüzüne çalmıştım. Fakat bundan sonra çok çalışmaya başladım. Tekrar çalmak istemedim. Beş yıl içinde zengindim. Çaldığım gibi yüz yüzük satın alabilirdim. Bir yüzük çaldığım için hayatım değişti. Bu fena birşey miydi?»

«Hayır, haklısınız,» dedi doktor; o da bir hikâye anlatmak istiyordu. «Fena bir hareketti, fakat zarar yok. Benim başıma da böyle birşey geldi. Fakat o sırada aşık değildim. Çok yoksuldum ve doktor olmak istiyordum. Bundan başka hiçbir şey önemli değildi. Bazan yiyecek alacak param yoktu. Umursamıyordum. Fakat kitaplarım olmalıydı. Kitapsız iyi bir doktor olamazdım. Benden daha çok paraları olan arkadaşlarım çoğu zaman okumak için bana kitaplarını verirlerdi. Fakat onları uzun bir süre tutamazdım.»

«Sahip olmam gereken büyük bir kitap vardı. Bütün doktorların bu kitabı iyi bilmesi gerekir. Onu nasıl elde ettim? Evet, bir kitapçıdan çaldım. Onu çantama koydum ve onunla birlikte dükkândan yürüyüp çıktım. Korktum ama, kimse beni görmedi. O kitabın yüzünden doktor olabildim ve böyle birçok insanın hayatını kurtarabildim.»

«Hayat işte böyledir,» dedi Fred. Kendinden (ha-

pleased with himself. It made him happy to hear the doctor's story. Then he turned to the woman.

«Now what about you?» he asked. «Have you ever stolen anything?»

The woman did not answer at once.

«Yes,» she said at last, «like you I have stolen. But I stole more than once. I didn't have to steal. My father was rich. When I asked for something, he gave it to me. I had everything. But this didn't please me. I wanted to get things for myself. So I stole them.»

«I did this for a long time and no one caught me. Then once I went to stay with some friends of my father's at their big country house. A lot of other people were staying in the house, too. That night, when they were having dinner, I went into one of the bedrooms and took some money from a man's coat. I took about ten pounds.»

«The next morning the man began to look for his money. There was a lot of trouble because he couldn't find it. Everyone thought: 'It's the young girl who cleans the rooms. She went into the bedroom when we were having dinner.' No one thought of me. The owner of the house wanted to send the young girl away. I was sorry now. I had to stop him, so I said:

linden) memnundu. Doktorun hikâyesini duymak (dinlemek) onu mutlu kılmıştı. Sonra kadına döndü.

«Şimdi size gelelim?» diye sordu. «Herhangi birşey çaldınız mı hiç?»

Kadın hemen cevap vermedi.

«Evet,» dedi sonunda, «sizin gibi ben de çaldım. Fakat ben bir kereden fazla çaldım. Çalmak zorunda değildim. Babam zengindi. Bir şey istediğim zaman verirdi bana. Herşeyim vardı. Fakat bu beni memnun etmezdi. Kendim için öteberi almak isterdim. Böylece onları çalardım.»

«Bunu uzun bir süre yaptım ve kimse beni yakalamadı. Sonra bir keresinde babamın bazı arkadaşlarıyla birlikte onların büyük sayfiye evinde kalmaya gittim. Evde daha başka birçok kimse de kalıyordu. O gece, onlar akşam yemeğini yerken, yatak odalarından birine girdim ve bir erkek ceketinden bir miktar para aldım. Aşağı yukarı on paund aldım.»

«Ertesi sabah adam parasını aramaya başladı. Onu bulamadığı için hayli patırdı oldu. Herkes düşündü: 'Odaları temizleyen genç kızdır. Biz yemek yerken yatak odasına girdi.' Hiç kimse beni aklına getirmedi. Evin sahibi genç kızı uzaklaştırmak istedi. Şimdi üzgündüm. Onu durdurmam gerekiyordu, böylece dedim ki:

«Don't send her away. I'm the thief.» At first every one laughed. They didn't believe me. But they had to believe me when I showed them the money. I gave the money back to the man and left the house at once.»

«After that I didn't steal again but it was too late. No one wanted to see me. People didn't ask me to come to their houses again. Then one day I got a letter. It was from the man whose money I stole. He asked to see me. We met many times and at last we fell in love. We married and lived happily for many years until he was killed in the war. So, you see, something good came into my life because I stole.»

The man who was sitting next to the window now took the newspaper off his face. Fred wanted to make him tell a story too.

«Did you hear our stories, sir?» he said to the man. «Or were you asleep?»

The man looked at all three of them in turn. He did not have a nice face.

«Yes,» he said. «I've heard every word. But what must I think? I'll tell you. I'm sitting on a train with three thieves!»

«We are not thieves,» said Fred. «We've all stolen something in our lives. That's true. But we're not

«Onu uzaklaştırmayın. Hırsız benim.» Önce herkes güldü. Bana inanmadılar. Fakat onlara parayı gösterdiğim zaman bana inanmak zorunda kaldılar. Parayı adama geri verdim ve hemen evden ayrıldım.»

«Ondan sonra artık çalmadım ama, çok geçti. Kimse benimle görüşmek istemiyordu. İnsanlar beni yine evlerine çağırmıyorlardı. Sonra bir gün bir mektup aldım. Parasını çaldığım adamdandı. Beni görmek istiyordu. Çok kere buluştuk ve sonunda birbirimizi sevdik. Evlendik ve o savaşta ölene kadar yıllar boyu mutluluk içinde yaşadık. Böylece, görüyorsunuz ya, çaldığım için hayatıma iyi birşey girmişti.»

Pencere bitişiğinde oturan adam şimdi gazeteyi yüzünden çekti. Fred ona da hikâye anlattırmak istiyordu.

«Hikâyelerimizi duydunuz mu, efendim?» dedi adama. «Yoksa uykuda mıydınız?»

Adam üçünün hepsine sırayla baktı. İyi bir yüzü yoktu.

«Evet,» dedi. «Her sözcüğü duydum. Fakat ne düşünmeliyim? Size söyleyeceğim. Bir trende üç hırsızla birlikte oturmaktayım!»

«Biz hırsız değiliz,» dedi Fred. «Biz hepimiz hayatta birşey çaldık. Bu doğrudur. Fakat şimdi hırsız

thieves now.»

«Once a thief, always a thief,» said the man. «No, I haven't a story to tell you. But I have something to say. I'm a policeman. My work is to catch thieves. I'll remember your faces. One day we may meet again.»

Fred did not like this at all. But what could he say? He did not want to make trouble because the man was a policeman. His two friends did not want to talk any more. They took out their newspapers and began to read. Fred took out his newspaper too. He did not look at the policeman again.

Not long after, the train stopped at a station. The policeman got up and went out. He did not come back. Fred was glad. He put down his newspaper and said to the other two:

«I'm sorry about that. That man wasn't at all nice. But there's something that I must tell you. My story about the ring wasn't true. I told it to you because I wanted to make you talk.»

«And my story wasn't true,» said the doctor. «I only wanted to tell a better story than you!»
The woman laughed at this.

«I wanted to tell a better story than you, two men,» she said. «My story wasn't true!»

değiliz.»

«Bir kere hırsız olan, daima hırsızdır,» dedi adam. «Hayır, size anlatılacak hikâyem yok. Fakat söylenecek bir şeyim var. Ben bir polisim. İşim hırsızları yakalamaktır. Yüzlerinizi hatırlayacağım. Günün birinde tekrar karşılaşabiliriz.»

Fred bundan hiç hoşlanmadı. Fakat ne diyebilirdi ki? Adam polis olduğu için patırdı çıkartmak istemiyordu. İki arkadaşı da artık konuşmak istemiyordu. Gazetelerini çıkarıp okumaya başladılar. Fred de gazetesini çıkardı. Bir daha polise bakmadı.

Az sonra tren bir istasyonda durdu. Polis ayağa kalkıp gitti. Geri dönmedi. Fred memnundu. Gazetesini bırakarak diğer ikisine:

«Buna üzüldüm,» dedi. «O adam hiç de iyi değildi. Fakat size söylemem gereken bir şey var. Yüzük hakkında hikâyem doğru değildi. Onu size sizi konuşturmak için anlattım.»

«Benim hikâyem de doğru değildi,» dedi doktor. «Sadece sizden daha iyi hikâye anlatmak istedim!» Kadın buna güldü.

«Siz iki erkekten daha iyi hikâye anlatmak istedim,» dedi. «Hikâyem gerçek değildi!»

All three of them laughed. After that they talked for the last part of the journey. Then the train came to Fred's station. He stood up and put out his hand for his bag. But the bag was not there.

«Has anyone seen my bag?» he asked. «I had it with me when I got on the train. It has the letters F.C. in gold on it.»

«The bag that was up there?» asked the woman. «But that man took it when he got off the train.»

«No, you can't be right,» said Fred. «That was my bag.»

«But I saw him,» said the woman. «I remember the letters F.C.»

«But he was a policeman,» said Fred. «Policemen don't steal.»

The doctor laughed.

«No, policemen don't steal,» he said, «but thieves do. That man wasn't a policeman. He was a thief!»
«The only true thief here,» said the woman. «He made us all afraid. Then he stole your bag.»

«Three hundred pounds,» said Fred. «I was going to buy a car with that money. I've lost three hundred pounds. And all because of those stories.»

Üçü birden güldü. Ondan sonra yolculuğun son bölümünde konuştular. Sonra tren Fred'in istasyonuna geldi. Ayağa kalktı ve çantasına elini uzattı. Fakat çanta orada değildi.

«Çantamı gören var mı?» diye sordu. «Trene bindiğim zaman beraberimdeydi. Üzerinde altından F.C. harfleri var.»

«Orada yukarıdaki çanta mı?» diye kadın sordu. «Fakat trenden inerken o adam aldı onu.»

«Hayır, yanılıyorsunuz,» dedi Fred. «O benim çantamdı.»

«Fakat onu (adamı) gördüm,» dedi kadın. «F. C. harflerini hatırlıyorum.»

«Fakat o bir polisti,» dedi Fred. «Polisler çalmaz.» Doktor güldü.

«Hayır, polisler çalmaz,» dedi. «Fakat hırsızlar çalar. O adam polis değildi. Bir hırsızdı o!»

«Buradaki biricik gerçek hırsız,» dedi kadın. «Hepimizi korkuttu. Sonra çantanızı çaldı.»

«Üç yüz paund,» dedi Fred. «O parayla bir araba satın alacaktım. Üç yüz paund kaybettim. Ve hepsi de bütün bu hikâyelerin yüzünden.»

Fred never saw his bag or the three hundred pounds again. And because of this, you understand, Fred does not tell stories any more. He takes more care. When he goes into a hotel or gets on a train, he remembers all the money that he lost because of talking. And he keeps his mouth shut!

Fred bir daha çantasını ve üç yüz paundu hiç görmedi. Anladığınız gibi, bunun yüzünden Fred artık hikâyeler anlatmıyor. Daha dikkat ediyor. Bir otele girdiğinde veya bir trene bindiğinde konuşma yüzünden kaybettiği tüm o paraları hatırlıyor. Ve ağzını kapalı tutuyor!

SORULAR

Okuduğunuz **«The man who talked too much»** isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. What kind of man was Fred?
2. What did he do in a hotel?
3. Who has changed?
4. What is this story about?
5. Does he talk now?
6. What was he making?
7. Was he selling old or new cars?
8. How much money had he with him?
9. How did he go?
10. Why did he go by train?
11. How many men and women were there?
12. Who was sitting next to the window?
13. Who slept?
14. What did he put on his face?
15. When did he put it?
16. What did he try to do?
17. What did they do then?
18. Who must have money?
19. Who may steal?
20. Who laughed?

21. What kind of story will he tell them?
22. Is money everything?
23. What did Fred steal?
24. Why did he steal it?
25. Could he give it to her?
26. Was the doctor poor or rich at that time?
27. How did he get the big book?
28. Why did the woman steal?
29. What was the man by the window?
30. What will he remember?
31. What did they begin to do?
32. Were their stories true or not?
33. Who was the real thief?

THE HOUSE WITH NO ROOMS

Last week I went to stay with Alan at his home in the country. He lives at Silby.

«You don't know this part of England, do you?» Alan said one morning.

«No,» I said. «It looks very beautiful.»

«Yes, it is — very beautiful,» said Alan. He went and looked out of the window. «It's a nice sunny day,» he said. «I will take you for a drive in the car and show you the country. You will like it.»

We went for a long ride in the morning. We went to a small town and had some food at a very nice hotel by the river. Then we went for another drive in the afternoon. We drove along quiet country roads near some hills. We did not meet many people, but we saw some beautiful old houses.

«I love old houses,» I said to Alan. «I like them much better than new houses. They are prettier. There are a lot of nice old houses in this part of the country, aren't there?»

ODASIZ EV

Geçen hafta Alan'ın sayfiyedeki evinde kalmaya gittim. O Silby'de oturur.

Alan bir sabah, «İngiltere'nin bu bölümünü bilmiyorsun, değil mi?» dedi.

«Hayır,» dedim. «Çok güzel görünüyor.»

«Evet, o—pek güzeldir,» dedi Alan. Gidip pencereden dışarı baktı. «Güneşli güzel bir gün,» dedi. «Seni arabayla bir gezintiye çıkarıp kırları göstereceğim. Beğeneceksin.»

Sabahleyin uzun bir gezintiye çıktık. Küçük bir kasabaya gittik ve ırmak yanındaki pek güzel bir otelde biraz yemek yedik. Sonra öğle üstü bir başka gezintiye çıktık. Bazı tepelerin yakınındaki sessiz kır yollarında ilerledik. Çok kişiyle karşılaşmadık, ama bazı eski güzel evler gördük.

«Eski evleri severim,» dedim Alan'a. «Onları yeni evlerden çok daha fazla severim. Daha şirindirler. Kırsal bölgenin bu bölümünde bir sürü eski güzel ev var, değil mi?»

«Oh, yes, there are — a lot,» said Alan. «I like old houses, too. You're right. They are pretty.»

We came to one very old house. It is more than five hundred years old. It is very large, and it stands in fields.

«That's a large house!» I said. «Who lives there?» Alan laughed.

I looked at him. «Why are you laughing?» I asked.

«No one lives in that house,» said Alan. «No one has lived there for two hundred years!»

«Why not?»

Alan stopped the car. «Look at the house!» he cried. «Would you like to live in a house like that? Look at it! Look at the windows! There's no glass in them. There are no rooms in the house! No floors! There's no top to the house. The rain comes in. Look! There are only walls.»

I looked again. «Oh, yes — I see. Only the walls of the house are left,» I thought. «What happened to the house?» I asked. «Was there a fire?»

«Yes — a very big fire. The inside of the house was burnt away,» said Alan. «There's a story about that house. Would you like to hear it?»

«O, evet, bir sürü... var,» dedi Alan. «Ben de eski evleri severim. Haklısın. Onlar şirindir.»

Çok eski bir eve geldik. Beş yüz yıldan daha eskidir. Çok büyüktür ve tarlaların ortasında durmaktadır.

«Şu büyük bir ev!» dedim. «Orada kim oturuyor?» Alan güldü.

Ona baktım. «Niçin gülüyorsun?» diye sordum.

«Şu evde kimse oturmuyor,» dedi Alan. «İki yüz yıldır orada kimse oturmadı.»

«Niçin oturmadı?»

Alan arabayı durdurdu. «Eve bak!» diye bağırdı. «Öyle bir evde oturmak ister miydin? Bak ona! Pencerelere bak! Onlarda hiç cam yok. Evde hiç oda yok! Döşeme yok! Evin tepesi yok. Yağmur içeri giriyor. Bak! Sadece duvarlar var.»

Tekrar baktım. 'O, evet—görüyorum. Evin yalnızca duvarları kalmış,' diye düşündüm. «Eve ne oldu?» diye sordum. «Yangın mı oldu?»

«Evet—pek büyük bir yangın. Evin içi yanıp bitti,» dedi Alan. «O ev hakkında bir hikâye var. Duymak (dinlemek) ister miydin?»

«Yes, I would. I like stories about old houses.»

«Good!» said Alan. «Let us go and see the house, and I will tell you the story.»

We got out of the car and walked through the fields to the house. Alan then began to tell me the story.

«That house once had more than a hundred rooms,» he said. «It was one of the largest houses in England before the fire.»

«Who owned the house at that time?» I asked.

«A man named Belt — Gordon Belt,» said Alan. «He was a very rich man. He loved money. All his friends were rich, too. Belt had many rich friends. They often stayed with him in this house. Belt and his friends always had a very happy time. They rode over the hills on horses. They fished in the rivers. They shot birds. At the end of the day, they always sat down at a long table and ate a large dinner. They ate, drank and laughed. Sometimes their dinner lasted for four hours!»

«Four hours!» I cried. «They ate a lot of food, then?»

«Yes — and they drank a lot, too!» said Alan. «Belt often drank too much. When he got up from his chair after dinner, he was unable to stand. He fell on to the floor. A man then carried him up to his

«Evet, isterdim. Eski evler hakkındaki hikâyeleri severim.»

«İyi!» dedi Alan. «Haydi gidelim, evi görelim, ve hikâyeyi sana anlatacağım.»

Arabadan indik ve tarlaları geçerek eve yürüdük. Alan sonra bana hikâyeyi anlatamaya başladı.

«Bir zamanlar o evin yüzden fazla odası varmış,» dedi. «Yangından önce İngiltere'de en büyük evlerden biriymiş.»

«O vakitler eve kim sahipmiş?» diye sordum.

«Belt adında biri—Gordon Belt,» dedi Alan. «O çok zengin bir adamdı. Parayı severdi. Bütün arkadaşları da zengindi. Belt'in birçok zengin arkadaşı vardı. Sık sık onunla birlikte bu evde kalırlardı. Belt ve arkadaşları daima pek mutlu zaman geçirirlerdi. At sırtında tepelerin üzerinde gezerlerdi. Irmaklarda balık avlarlardı. Kuşları vururlardı. Günün sonunda, daima uzun bir masaya oturur ve bol yemek yerlerdi. Yerler, içerler, gülerlerdi. Akşam yemekleri bazan dört saat sürerdi!»

«Dört saat mi?» diye haykırdım. «Çok yemek yerlerdi öylcyse?»

«Evet—ve çok da içerlerdi!» dedi Alan. «Belt çoğu zaman fazla içerdi. Yemekten sonra iskemlesinden kalkınca ayakta duramazdı. Yere düşerdi. Sonra bir adam kendisini yukarıya, yatak odasına taşır, ya-

bedroom and put him to bed. This happened nearly every night.

«Belt was not a very nice man, was he?» I said. «Men are not nice if they drink too much.»

«No, he was not at all nice,» said Alan. «He was nice to his rich friends. His friends liked him. But no one else did. The people who worked for Belt didn't like him. Belt was unkind to them. He was very unkind to poor people.» Alan looked at me. «That was the trouble,» he said. «His house was burnt because of this.»

«Why? What happened?» I asked. «Did the poor people burn his house?»

«No — no, they didn't burn it,» said Alan. «I will tell you the story. One day Belt went to the home of some poor people. Belt owned their house, and they paid him money to live in the house, They paid Belt every month. Then they did not pay him for two months. Belt tried to make them pay. The people said: «We are very sorry. We have not money. We can't pay you today. We will pay you next month.» Belt then became very angry.

He tried to send the people away from their home.»

«He tried to send them away!»

«Yes, he was an unkind man — very unkind. He

tağa yatırırdı. Bu hemen hemen her gece olurdu.»

«Belt çok hoş adam değildi, değil mi?» dedim. «İnsanlar çok fazla içerlerse hoş değildirler.»

«Hayır, hiç de hoş değildi,» dedi Alan. «Zengin arkadaşlarına iyiydi. Arkadaşları onu beğenirlerdi. Fakat başka hiç kimse onu beğenmezdi. Belt'in yanında çalışanlar onu sevmezlerdi. Belt onlara (karşı) fenaydı. Yoksul kişilere karşı pek fenaydı.» Alan bana baktı. «Mesele buydu,» dedi. «Evi bu yüzden yakıldı.»

«Niçin? Ne oldu?» diye sordum. «Evini yoksul kişiler mi yaktı?»

«Hayır—hayır, onlar yakmadı,» dedi Alan. «Hikâyeyi sana anlatacağım. Bir gün Belt bazı yoksul kişilerin evine gitmişti. Belt evlerinin sahibiydi ve onlar da evde oturmak için ona para öderlerdi. Her ay Belt'e para verirlerdi. Sonra iki ay ona para ödemediler. Belt onlara ödetmeye çalıştı. Bu kişiler dediler ki: «Çok üzgünüz. Paramız yok. Bugün size ödeyemeyiz. Gelecek ay size ödeyeceğiz.» Bunun üzerine Belt çok kızdı. Onları evlerinden uzaklaştırmaya çalıştı.»

«Onları uzaklaştırmaya mı çalıştı!»

«Evet, fena bir adamdı—çok fenaydı. Parayı in-

loved money more than people,» said Alan.

«How many people lived in the house?» I asked.

«Seven — father, mother and five children. The youngest child was only six months old,» Alan said.

«Did they leave their home?» I asked.

«Yes. Belt made them leave. He hit the people. He hit the mother and he hit the children. He was very unkind,» said Alan. He stopped and looked again at the large burnt building — at the windows with no glass. «But then Belt's troubles began,» he said. «The poor people left their home. They walked quietly out of the house. The father then turned to Belt angrily. «You will be sorry for this!» he cried. «You will die in a year. Your house will be burnt. No one will ever live there again. Your children will die by fire or water. Many of your people will die in the same way. This will happen for two hundred years.»

«Is this true?» I said. «It's a good story.»

«Yes — it's true. And these things have happened,» said Alan. «Belt died the next year. He was fishing, and he fell into the river. He couldn't swim. No one was with him, but a man on the river bank saw him. The man jumped into the water and tried to save Belt. But he was too late. He pulled Belt out

sanlardan daha çok severdi,» dedi Alan.

«Evde kaç kişi yaşardı?» diye sordum.

«Yedi—baba, anne ve beş çocuk,» dedi Alan. «En ufak çocuk altı aylıktı ancak.»

«Yuvalarından ayrıldılar mı?» diye sordum.

«Evet, Belt onları terkettirdi. İnsanlara vurdu. Anneye vurdu, çocuklara vurdu. O çok fenaydı,» dedi Alan. Durdu ve tekrar baktı yanmış büyük yapıya camsız pencerelere. «Fakat sonra Belt'in dertleri başladı,» dedi. Yoksul kişiler yuvalarından ayrıldılar. Sessizce evden çıkıp gittiler. Baba o zaman öfkeyle Belt'e döndü. 'Buna pişman olacaksın!' diye bağırdı. 'Bir yıla kalmadan öleceksin. Evin yanacak. Orada artık hiç kimse yaşamayacak. Çocukların yangınla veya suyla ölecek. Yakınlarından çoğu aynı şekilde ölecek. Bu iki yüz yıl (boyunca) olacaktır.'»

«Doğru mu?» dedim. «İyi bir hikâye.»

«Evet—doğrudur. Ve bu şeyler oldu,» dedi Alan. «Ertesi yıl Belt öldü. Balık tutarken ırmağa düştü. Yüzemezdi. Yanında hiç kimse yoktu, fakat ırmak kıyısındaki bir adam onu gördü. Adam suya atladı ve Belt'i kurtarmaya çalıştı. Fakat geç kalmıştı. Belt'i

of the river, but he was dead.»

I looked at Alan. «I don't believe it!»

«Yes and I will tell you something else,» said Alan. «A year later Belt's son died, too.»

I laughed. «No, no — I don't believe that!» I said. «How did he die? Did he fall into a river, too?»

«I don't know,» said Alan. «The story doesn't say. But it's true. Belt's son did die a year later. You can laugh if you like.»

«When was the house burnt?» I asked.

«The house was burnt many years later,» Alan told me. «Another Belt owned the house then — Colin Belt. He was a young man. He was going to marry a very pretty girl. Everyone was very pleased. Young Colin was very happy. He wanted to give a big dinner at the old house. He asked nearly four hundred people to this dinner. Workmen came to clean the house and get it ready for the dinner. They worked in the house for ten days. The house was nearly ready. Then a workman burnt some old paper and wood in one of the bedrooms.»

«And the house caught fire,» I said.

«Yes. Very soon every room in the house was on fire,» Alan said. «Firemen tried to put out the fire.

çekerek ırmaktan çıkardı, ama o ölmüştü.»

Alan'a baktım «İnanmıyorum!»

«Evet ve sana bir şey daha söyleyeyim,» dedi Alan. «Bir yıl sonra Belt'in oğlu da öldü.»

Güldüm. «Hayır, hayır—inanmıyorum!» dedim. «Nasıl öldü? O da ırmağa mı düştü?»

«Bilmiyorum,» dedi Alan. «Hikâyede söylenmiyor. Ama doğru. Belt'in oğlu bir yıl sonra öldü. Canın istiyorsa gülebilirsin.»

«Ev ne zaman yandı?» diye sordum.

«Ev yıllardan sonra yandı,» dedi Alan bana. «O zaman bir başka Belt eve sahipti—Colin Belt. Genç bir adamdı. Çok şirin bir kızla evleniyordu. Herkes memnundu. Genç Colin çok mutluydu. Eski evde büyük bir yemek vermek istedi. Bu yemeğe hemen hemen dört yüz kişi çağırdı. İşçiler evi temizleyip yemeğe hazırlamaya geldiler. Evde on gün çalıştılar. Ev hemen hemen hazırdı. Sonra bir işçi bazı eski kâğıtları ve tahtaları yatak odalarından birinde yaktı.»

«Ve ev ateş aldı,» dedim.

«Evet. Çok geçmeden evdeki her oda ateş almıştı,» dedi Alan. «İtfaiyeciler ateşi söndürmeye çalıştılar.

But it was too big. The fire lasted for a long time. The house was still burning two days later. All the floors were burnt away. All the tables, chairs and beds. Everything was burnt. Nothing was left except the walls of the house.»

I looked at the house and thought. «It's very sad.»

I thought. «It was a beautiful house once. And now no one lives there. No one will ever live in that house again.» I turned to Alan. «The poor man was right,» I said.

«Yes, the man was right,» said Alan. «And that is not the end of the story. The end is very sad. Young Colin Belt never married. He lost his life soon after the fire.» Alan looked at me. «Yes — and he, too, was killed by water. It happened in Africa. Colin was making a journey down a river in a boat. The bottom of the boat hit something under the water. It made a hole in the boat. The boat filled with water — and Colin lost his life.»

«What a sad story! Did any other Belts die by fire or water?» I asked Alan.

«Yes. Another Belt lost his life in a river ten years later,» Alan told me.

«Where do the Belts live today?» I asked.

«They live in that small house over there.» Alan

Fakat o çok büyüktü. Yangın uzun bir zaman sürdü. İki gün sonra ev hâlâ yanıyordu. Bütün döşemeler yanıp bitmişti. Bütün masalar, iskemleler ve yataklar. Her şey yanmıştı. Evin duvarlarından başka hiç bir şey kalmamıştı.»

Eve bakıp: «Çok acıklı,» diye düşündüm.

«Bir zamanlar güzel bir evdi. Ve şimdi orada kimse oturmuyor. O evde artık hiç kimse oturmayacak,» diye düşündüm. Alan'a döndüm: «Yoksul adam haklıydı,» dedim.

«Evet, adam haklıydı,» dedi Alan. «Ve hikâyenin sonu bu değildir. Sonu pek acıklıdır. Genç Colin Belt asla evlenmedi. Yangından az sonra hayatını kaybetti.» Alan bana baktı. «Evet—o da sudan öldü. Afrika'da oldu. Colin bir kayık içinde ırmaktan aşağıya doğru yolculuk yapıyordu. Kayığın dibi su altında bir şeye çarptı. Kayıkta delik açtı o. Kayık suyla doldu ve—Colin hayatını kaybetti.»

«Ne acıklı bir hikâye! Diğer başka Belt'ler yangından veya sudan öldüler mi?» diye Alan'a sordum. «Evet. Bir başka Belt on yıl sonra ırmakta hayatını kaybetti,» dedi bana Alan.

«Belt'ler bugün nerede oturuyor?» diye sordum.

«Oradaki şu küçük evde oturuyorlar,» diye Alan bana evi gösterdi.

showed me the house.

«In that small house!» I cried. «It's smaller than my house!»

«Yes,» said Alan, «it is a small house. It has only three bedrooms.»

«It's very old, isn't it?»

«Yes — very old. Gordon Belt owned it,» said Alan.

«Gordon Belt — the man who was unkind to the poor people?» I said.

«Yes.» Alan looked at me and laughed. «Don't you understand? That house was the poor people's home before Gordon Belt sent them away.»

«The poor people lived in that house, and now — now the Belts live there!» I said.

«Yes,» said Alan. «Once the Belts were very rich. Now they have not much money. They have no money to buy a larger house. But money doesn't matter to these Belts. They are happy, and everyone likes them.»

I thought. «What is the first name of the Belt who lives in this house?» I asked.

«Richard.»

«Richard Belt!» I cried. «My mother knew him.»

«O küçük evde mi?» diye haykırdım. «O benim evimden daha küçük!»

«Evet,» dedi Alan. «O küçük bir evdir. Yalnızca üç yatak odası var.»

«O pek eski, değil mi?»

«Evet—pek eski. Gordon Belt onun sahibiydi,» dedi Alan.

«Gordon Belt—yoksullara karşı fena olan adam mı?» dedim.

«Evet.» Alan yüzüme baktı ve güldü. «Anlamıyor musun? O ev, Gordon Belt onları uzaklaştırmadan önce yoksul kişilerin eviydi.»

«Yoksul kişiler o evde otururlardı, ve şimdi—şimdi Belt'ler orada oturuyorlar!» dedim.

«Evet,» dedi Alan. «Bir zamanlar Belt'ler çok zengindi. Şimdi fazla paraları yok. Daha büyük bir ev satın alacak paraları yok. Fakat bu Belt'ler için para önemli değil. Mutludurlar ve herkes onları sever.» Düşündüm; «Bu evde oturan Belt'in küçük adı nedir?» diye sordum.

«Richard.»

«Richard Belt!» diye haykırdım. «Annem onu tanırdı.»

«Your mother knew him!»

«She met him once.» I laughed. «My mother was a Belt herself,» said. «Her name was Belt before she married my father.»

Alan looked at me. «So — so you are a Belt, too,» he said.

«Yes,» I said, «I am a Belt.» I looked again at the old burnt house. «I always wanted to see our old home — the house that was burnt. I never knew the story of the house. My mother never told me its story. She died when I was a boy.»

«Annen onu tanır mıydı?»

«Onunla bir kere karşılaşmıştı.» Güldüm. «Annemin kendisi bir Belt'ti,» dedim. «Babamla evlenmeden önce adı Belt'ti.»

Alan bana baktı. «Demek—demek sen de bir Belt'sin,» dedi.

«Evet,» dedim. «Ben bir Belt'im.» Yanmış eski eve bir kere daha baktım. «Eski yuvamızı daima görmek istemişimdir—yanan evi. Evin hikâyesini hiç bilmiyordum. Annem (onun) hikâyesini bana hiç anlatmamıştı. O, ben çocukken öldü.»

SORULAR

Okuduğunuz «**The house with no rooms**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Where did he go?
2. When did he go to stay with Alan?
3. Where was this country house?
4. How was the day?
5. When did they go for a ride?
6. Where did they eat?
7. Does he like old houses or the new ones?
8. How old is this house?
9. Who lives in that house?
10. What did they look at?
11. Was there any glass in the windows?
12. Are there rooms and floors in the house?
13. What comes in?
14. What happened to it?
15. What does he want to tell?
16. Where did they walk?
17. What was the name of the owner of the house?
18. Was he rich or poor?
19. What had he then?

20. Where did his friends stay?
21. Where did they fish?
22. When did they sit at the long table?
23. Did they drink much or little?
24. Was he able to stand after dinner?
25. Are men nice if they drink too much?
26. Who liked Belt?
27. To whom was Belt unkind?
28. How long did they not pay him?
29. What did Belt do to them?
30. How many children had they?
31. How old was the youngest child?
32. Who was angry?
33. How did Belt die?
34. When did his son die?
35. When was the house burnt?
36. Where did Colin die?
37. How was the end of the story?
38. Whose house is smaller?
39. How many bedrooms has it?
40. Are the Belts rich now?
41. Who knew Richard Belt?
42. What did he always want to see?

THE MAN WHO WANTED TO DIE

Henry Martin sat by the sea, looking at the water. It was a beautiful day and the sea was very blue, but Henry Martin was not happy.

He sat there looking at the sea, and thinking about his life. He was very unhappy.

«I'm getting old,» he thought. «I'm getting too old to work, and I must work very hard. I must have a lot of money, or my wife will not stay with me. She only stays with me because I make a lot of money. She doesn't love me any more. She loved me once, when we were young, but not now. Our children are grown-up now and away from home. They don't want me any more. I'm tired of work and making money all the time.»

He looked at his wife. She was still a pretty woman and he loved her very much. He thought of their first years of married life, when the children were small, and they did not have very much money. But how happy they were! They laughed at everything, and they even laughed when things did not go

ÖLMEK İSTEYEN ADAM

Henry Martin suya bakarak, deniz kıyısında oturuyordu. Güzel bir gündü ve deniz pek maviydi, fakat Henry Martin mutlu değildi.

Orada denize bakarak ve hayatını düşünerek oturuyordu. Pek mutsuzdu.

«Yaşlanıyorum,» diye düşündü. «Çalışamayacak kadar yaşlı oluyorum ve çok çalışmam gerekiyor. Çok param olmalı, yoksa karım benimle birlikte (yanımda) kalmayacaktır. Sırf çok para kazandığım için bende kalıyor. Beni artık sevmiyor. Biz gençken bir zamanlar beni severdi, fakat şimdi değil. Çocuklarımız büyüktürler şimdi ve evden uzaktalar. Onlar beni artık istemiyorlar. İşten ve hep para kazanmaktan bıktım.»

Karısına baktı. O hâlâ güzel bir kadındı ve onu çok seviyordu. Evlilik hayatlarının ilk yıllarını, çocukların küçük olduğu ve pek fazla paraları olmadığı zamanı düşündü. Fakat ne kadar mutluydular! Her şeye gülerlerdi, işler rast gitmediği zaman bile gülerlerdi.

right. When you are young and in love, you can do that.

He worked very hard to buy their first house, and his wife made a lot of things to put in it. The years went by, and he did very well in his work. The time came when he had a lot of men working for him. This made even more work for Henry. He had to take care of everything, and show the other men the right way to do their work.

By this time he was making a lot of money. They bought a bigger house, and a bigger car, and his wife always wanted new clothes. His wife always wanted a lot of new clothes.

Henry could not understand this. In the old days she made her own dresses for very little money. Henry remembered those dresses. He liked them better than the new ones, but he did not say so.

He looked at his wife again. She was reading a book. She was not looking at him.

«Why has everything changed?» he thought. «Is it because we are so much older? Why can't we stay happy always?»

Just then his wife stopped reading and looked at him.

«Henry,» she said, «I shall want some more money this month.»

Genç ve âşık olduğumuz zaman bunu yapabilirsiniz.

İlk evlerini satın almak için pek çok çalıştı ve karısı onun içine konulacak bir sürü şey yaptı. Yıllar geçti ve işinde ilerledi. Kendisi için çalışan bir sürü adama sahip olduğu zaman geldi. Bu Henry için daha da fazla iş yarattı. Her şeye bakmak ve öteki adamlara işlerinin doğru yapılış yolunu göstermek zorundaydı.

Bu sıralarda artık çok para kazanıyordu. Daha büyük bir ev daha büyük bir araba satın aldılar ve karısı daima yeni giysiler istiyordu. Karısı daima çok miktarda yeni elbiseler istiyordu.

Henry bunu anlayamıyordu. Eski günlerde çok az parayla kendi elbiselerini yapardı. Henry o elbiseleri hatırlıyordu. Onları yeniden daha çok beğenirdi, fakat bunu söylemezdi.

Tekrar karısına baktı. Kitap okuyordu. Ona bakmıyordu.

«Herşey niçin değişti?» diye düşündü. «Çok daha yaşlandığımız için mi? Neden daima mutlu kalamıyoruz?»

Tam o sırada karısı okumayı bıraktı ve ona baktı.

«Henry,» dedi. «Bu ay biraz daha fazla para isteyeceğim.»

«Why?» said Henry.

«I must have some new dresses,» she said.

«More new dresses?» said Henry. «But you have a lot of dresses now. Why do you want more?»

«The other ones are old,» said Mrs Martin. «They don't look nice any more.»

«They do look nice,» said Henry. «They're not old.» His wife began to look angry.

«Henry,» she said. «Men don't know anything about women's clothes. I'm always telling you that. Please give me some money, and don't tell me how many dresses to buy. I know best.»

«You don't have to pay for them,» said Henry.

«I do.»

«You've got a lot of money,» said his wife. «You're rich.»

«I have to work very hard to get that money,» said Henry. «You know that. I'm getting old, too.»

«You're not old,» she said. «You are well, and you can still work like a young man. Please don't say untrue things.»

«Niçin?» dedi Henry.

«Birkaç yeni elbisem olmalı,» dedi.

«Daha yeni elbise mi?» dedi Henry. «Fakat şimdi senin bir sürü elbisen var. Niçin fazlasını istiyorsun?»

«Ötekiler eski,» dedi Bayan Martin. «Artık güzel durmuyorlar.»

«Pekâlâ da güzel duruyorlar,» dedi Henry. «Onlar eski değil.»

Karısı kızgın görünmeye başladı.

«Henry,» dedi. «Erkekler kadın giysileri hakkında birşey bilmezler. Bunu daima söylüyorum sana. Lütfen, bana biraz para ver ve kaç elbise satın alınacağını söyleme bana. Ben en iyisini bilirim.»

«Onların parasını ödemek zorunda değilsin sen,» dedi Henry. «Ben ödemek zorundayım.»

«Çok paran var,» dedi karısı. «Zenginsin.»

«O parayı elde etmek için pek çok çalışmak zorundayım,» dedi Henry. «Bunu biliyorsun. Hem de yaşlanıyorum.»

«Yaşlı değilsin,» dedi. «İyisin ve genç bir adam gibi çalışabilirsin hâlâ. Lütfen doğru olmayan şeyler söyleme.»

She started to read her book again. Henry did not say anything. He sat and looked at her.

«Yes,» he thought, «you never think about anything else. Dresses and money—money and dresses. All day and every day. I don't matter any more. I'm just someone who gives you money. All right—you shall have all my money.»

He looked at the sea. «Yes,» he thought, «if I die, she will have everything. Then she can have new dresses all the time. She will not care about me. No one will care. Soon, they will not remember me any more.»

He stood up. «I shall go into the water again,» he said.

«The water is very cold,» said his wife. «The sun is hot, but the water is very cold. It's not good for you.»

«It doesn't matter,» said Henry. «I like cold water.»

«You're getting old,» said his wife. «You're too old to go into the water so much.»

Henry laughed. «I'm too old to go into the water,» he said, «but I'm not too old to work.»

His wife stood up, too. «You went into the water this morning before I came,» she said. «You will

Tekrar kitabını okumaya koyuldu. Henry hiç bir şey söylemedi. Oturdu ve ona baktı.

«Evet,» diye düşündü. «Asla başka şey düşünmüyorsun. Elbiseler ve para—para ve elbiseler. Bütün gün ve her gün. Benim önemim yok artık. Sana para veren biriyim sadece. Tamam—tüm parama sahip olacaksın.»

Denize baktı. «Evet,» diye düşündü. «Eğer ben ölürsem, o her şeye sahip olacaktır. O zaman sürekli olarak yeni elbiselere sahip olabilir. Bana aldırmayacaktır. Hiç kimse umursamayacak. Yakında, artık beni hatırlamayacaklar.»

Ayağa kalktı. «Yine suya gireceğim,» dedi.

«Su pek soğuk,» dedi karısı. «Güneş sıcak, fakat su pek soğuk. Senin için iyi değil.»

«Zarar yok,» dedi Henry. «Soğuk suyu severim.»

«Yaşlanıyorsun,» dedi karısı. «O kadar çok suya girmek için fazla yaşlısın.»

Henry güldü. «Suya girmek için çok yaşlıyım,» dedi. «fakat çalışmak için çok yaşlı değilim.»

Karısı da ayağa kalktı. «Ben gelmeden önce bu sabah suya girdin,» dedi. «Tekrar girersen soğuk ala-

get cold if you go in again. Put on your clothes. I want to go back to the hotel.»

«You can go back to the hotel,» said Henry. «I shall go in the water again.»

«Well, you must go if you want to,» said Mrs. Martin, «but I don't like it. Don't be long. I want to look at the shops.»

She walked away.

Henry looked at her walking away from him. «I shall not see her again,» he thought.

He looked at the people sitting by the water. Some of them were in the water. Children were running about, calling to each other. The sea was very blue, and very quiet.

«All this will still be here tomorrow,» thought Henry. He walked down to the water. Then he walked into it until he could not walk any more. Then he began to move through the water like a fish.

«I will go a long way out,» he thought. «Then I will stop. I will let myself fall down through the water, and not come up any more. It will soon be over.»

On and on he went, far out to sea. Then he stopped. «Now I will do it,» he thought.

caksın. Elbiselerini giy. Otele dönmek istiyorum.»

«Otele dönebilirsin,» dedi Henry. «Tekrar suya gireceğim.»

«Peki, eğer istiyorsan gitmelisin,» dedi Bayan Martin, «fakat hoşuma gitmiyor. Çok kalma. Dükkânlara bakmak istiyorum.»

Yürüyerek uzaklaştı.

Henry onun yürüyerek kendisinden uzaklaşmasına baktı. 'Onu bir daha görmeyeceğim,' diye düşündü.

Su kenarında oturan insanlara baktı. Bazıları suyun içindeydi. Çocuklar birbirlerine seslenerek sağda solda koşuşuyorlardı. Deniz çok mavi ve çok sakindi.

«Bütün bunlar yarın hâlâ burada olacak,» diye düşündü Henry. Yürüyerek suya indi. Sonra artık yürüyemez olana kadar içinde yürüdü. Sonra su içinde balık gibi hareket etmeye başladı.

«Epey uzağa açılacağım,» diye düşündü. «Sonra duracağım. Kendimi suyun içinde (dibe) aşağıya bırakacağım ve artık tekrar yukarı gelmeyeceğim. Çok geçmeden olup bitecek.»

Gittikçe ilerledi ve denizde açıldı. Sonra durdu. 'Şimdi yapacağım,' diye düşündü.

Just then he began to be afraid. «I am going to be ill,» he thought.

«Help!» he called. «Help! Help!»

He didn't remember about wanting to die. He was just afraid.

«Help!» he called again. «Please—someone—save me—»

Two men were fishing in a fishing boat near by. They heard him call out and went to him quickly. They pulled Henry into the fishing boat. Then they covered him with a coat and gave him something to drink. He was very cold and tired, but he was out of the water. He didn't care about anything else.

Some time later he opened his eyes. He was in bed in his room in the hotel. His wife was sitting by the bed. She was crying.

«Why are you crying?» said Henry.

«You could have died,» she said. «I was very afraid.»
«I wanted to die,» said Henry.

«But why?» said his wife. «Why did you want to die? You have everything to live for.»

«Not now,» said Henry. «You don't love me any more.»

Tam o sırada korkmaya başladı. «Hasta olacağım,» diye düşündü.

«İmdat!» diye bağırdı. «İmdat! İmdat!»

Ölmek isteyişini hatırlamadı. Korkmuştu sadece.

«İmdat!» diye yine bağırdı. «Lütfen—beni birisi kurtarsın—»

İki adam bir balıkçı kayığında yakınlarda balık tutuyordu. Bağırmasını duydular ve çabucak ona gittiler.

Henry'yi balıkçı kayığına çektiler. Sonra onu bir ceketle örttüler ona içecek birşey verdiler. Çok üşümüştü ve yorgundu, fakat sudan dışardaydı (çıkmıştı.) Başka hiç bir şey umurunda değildi.

Bir süre sonra gözlerini açtı. Oteldeki odasında yatağındaydı. Karısı yatağın yanında oturuyordu. Ağlıyordu.

«Niçin ağlıyorsun?» dedi Henry.

«Ölebilirdin,» dedi. «Çok korktum.»

«Ölmek istedim,» dedi Henry.

«Fakat neden?» dedi karısı. «Niçin ölmek istedin? Yaşamak için herşeye sahipsin.»

«Şimdi değil,» dedi Henry. «Sen beni artık sevmiyorsun.»

«Why do you say that?» she answered. «I do love you, Henry dear. You must know that.»

«You did love me,» said Henry, «in the old days. Now you only love my money. I'm just the man who pays for your dresses.»

«No, no!» said his wife. «Dear Henry, that isn't true. I do love you. I like pretty clothes, because I'm your wife and like to look nice to please you. I'm not young any more, and I'm not pretty now. So I have to have a lot of clothes. I can't look pretty without them.»

«You are pretty,» said Henry, «in all your dresses.» His wife stopped crying and laughed like a girl.

«Dear Henry,» she said, «why haven't you said that to me before?»

«I' don't know,» said Henry, «I didn't think about it.»

«I saw you out there in the water,» said his wife. «I was never more afraid in my life. You must never go so far out in the water again.»

«I shall never go in the water again,» said Henry.

«Niçin böyle söylüyorsun,» diye cevapladı. «Seni elbette seviyorum, Henry'ciğim. Bunu bilmelisin.»

«Beni severdin,» dedi Henry, «eski günlerde. Şimdi yalnızca paramı seviyorsun. Elbiselerinin parasını ödeyen adamım sadece.»

«Hayır, hayır,» dedi karısı. «Henry'ciğim, doğru değil bu. Seni seviyorum. Güzel giysileri seviyorum, çünkü senin karınım ve seni memnun etmek için güzel görünmekten hoşlanıyorum. Artık genç değilim ve şimdi güzel değilim. Bu yüzden bir sürü elbiseye sahip olmam gerekiyor. Onlarsız güzel görünemem.»

«Sen güzelsin,» dedi Henry. «Bütün elbiselerinin içinde.»

Karısı ağlamayı kesti ve genç bir kız gibi güldü.

«Henry'ciğim,» dedi. «Bunu niçin bana daha önce söylemedin?»

«Bilmiyorum,» dedi Henry. «Üzerinde düşünmedim.»

«Seni orada suda gördüm,» dedi karısı. «Hayatımda daha fazla korkmamıştım. Suda bir daha hiç böyle açılmamalısın.»

«Bir daha suya girmeyeceğim,» dedi Henry.

SORULAR

Okuduğunuz «**The man who wanted to die**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Where was Henry Martin sitting?
2. What colour was the sea?
3. How was he?
4. What did he think?
5. What must he have?
6. Does his wife love him now?
7. What is he tired of?
8. When were they happy?
9. What can you do when you are young and in love?
10. Did he work very hard to buy their first house?
11. Was it more difficult for him with a lot of men working for him?
12. What was he making by this time?
13. What did they buy?
14. Did he like her old dresses or the new ones?
15. What was his wife doing then?
16. What did she say?

17. Are her dresses old?
18. Who began to look angry?
19. Who says untrue things?
20. What does she think about?
21. Who will care?
22. How is the water?
23. Who were running about?
24. How was the sea?
25. Will he go a long way out or a short way out?
26. When will it be over?
27. What did he say when he called?
28. Who were fishing near by?
29. Did they help him?
30. With what did they cover him?
31. Where did he open his eyes?
32. Who was crying?
33. Why did she want a lot of clothes?
34. Did his wife love him?
35. Will he ever go in the water again?

FOR LOVE OR MONEY?

Victor Newton owned a little shop in a small town called Hillfield, not very far from London. He liked the shop and the work of buying and selling all kinds of things to the people living in and near the town. His father owned the shop before him, and his father's father in years gone by. The name «Newton's» was over the shop window just the same as it was a hundred years before.

He had a son called Tom. «One day,» Victor thought, «Tom will own this shop. He will marry, and his son will have it after him. That is a good thing. The name «Newton's» will stay over this window for many years to come.»

One day a friend of his, called Dick Cooper, came into the shop to buy some things. «Have you heard,» he said, as Victor was putting them into paper bags, «about the Manor House being sold?»

«Yes,» said Victor. «I've heard something about it. I've heard all kinds of stories about it, but are they true? Who has bought it? Do you know?»

SEVGİ YÜZÜNDEN Mİ YOKSA PARA İÇİN Mİ?

Victor Newton Londra'dan fazla uzak olmayan Hillfield adında bir küçük kasabada küçük bir dükkâna sahipti. Kasaba ve yakınında oturan halka her türlü malı satmak ve almak işini ve dükkânı severdi. Ondan önce dükkâna babası sahipti, geçmiş yıllarda da babasının babası. 'Newton'un' ismi tıpkı yüz yıl öncesinde olduğu gibi dükkân vitrini (camı) üzerindeydi.

Tom isminde bir oğlu vardı. Victor «Günün birinde,» diye düşündü, «Tom bu dükkâna sahip olacak. O evlenecek ve ondan sonra oğlu ona sahip olacak. Bu iyi bir şey 'Newton'un' ismi gelecek pek çok yıllarda (da) bu vitrin üzerinde kalacak.»

Bir gün Dick Cooper adında bir arkadaşı bazı şeyler satın almak için dükkâna girdi. Victor onları kese kâğıtlarına koyarken: «Duydun mu?» dedi. «Manor House'ın satılışına dair?»

«Evet,» dedi Victor. «Onun hakkında birşeyler duydum. Onun hakkında her türlü hikâye duydum, fakat doğru mu onlar? Onu kim satın aldı? Biliyor musun?»

«Yes,» said Dick, «I do know. It's Robert Adams, the rich shop owner. He owns a great many shops all over the country.»

«He doesn't own this one,» said Victor.

«He will want to own it,» said Dick. «You wait and see.»

«What?» said Victor. «This little shop? It's much too small. He only cares about big shops.»

«He buys small shops and makes them into big ones,» said Dick.

«He can't have this one,» said Victor. «This is my shop. It was my father's shop, and it will be my son's. I will not sell it to anyone.»

«That's right,» said his friend, «you must tell him that.»

But, walking home, he was very troubled.

Some days later Victor Newton got a letter. He read it, and his face became very red.

«What is the matter?» asked his wife. «You look very angry. Whom is this letter from?»

«It's from Robert Adams,» said Victor. «He wants to buy our shop.»

«But why?» asked his wife. «You don't want to sell

«Evet,» dedi Dick, «elbet biliyorum. Robert Adams, zengin dükkân sahibi, tüm ülkede pek çok dükkâna sahiptir.»

«Buna sahip değil,» dedi Victor.

«Sahip olmak isteyecektir,» dedi Dick. «Bekle görürsün.»

«Ne?» dedi Victor. «Bu küçük dükkâna mı? O pek çok ufaktır. Sadece büyük dükkânlara önem verir.»

«Küçük dükkânları satın alır onları büyütür,» dedi Dick.

«Buna sahip olamaz,» dedi Victor. «Bu benim dükkânımdır. Babamın dükânıydı ve oğlumun olacaktır. Onu hiç kimseye satmayacağım.»

«Tamam,» dedi arkadaşı. «Ona bunu söylemelisin.»

Fakat eve giderken canı çok sıkkındı.

Birkaç gün sonra, Victor Newton bir mektup aldı. Okudu ve yüzü kıpkırmızı oldu.

«Ne oldu?» diye karısı sordu. «Çok kızgın görünüyorsun. O mektup kimden?»

«Robert Adams'dan,» dedi Victor. «Dükkânımızı satın almak istiyor.»

«Fakat niçin?» diye karısı sordu. «Dükkânı satmak

the shop, do you? Why can he care about a little shop like ours?»

«Because he likes buying small shops and making them into big ones. Dick Cooper knows all about him. He told me.»

«It can't matter to us,» said Mrs Newton. «The shop is ours. If you don't want to sell it, he can't have it. Tell him that. He can't do anything.»

«Yes,» said Victor, «I'll tell him that. Don't say anything to Tom about it.»

He put the letter in his coat, and went to open the shop and start the day's work. But he was not the happiest man in the country.

One day, about a week later, Tom Newton was on his way home in his car. He turned out of the London road into another one, and saw a car standing by the side of the road. A girl was standing by it, looking inside the front of the car. Tom stopped and came out. «What's the matter,» he said «Can I help you?»

The girl looked up. She was very pretty, with golden hair and blue eyes.

«I don't know,» she said. «It just stopped, and I can't make it go. I don't know very much about cars.»

istemiyorsun, değil mi? Bizimkisi gibi küçük bir dükkânı neden önemseyebilir?»

«Küçük dükkânları satın alıp onları büyütmeyi sever çünkü. Dick Cooper onun hakkında her şeyi biliyor. Bana o söyledi.»

«Bizce önemi yok,» dedi Bayan Newton. «Dükkân bizimdir. Satmak istemiyorsan, ona sahip olamaz. Ona bunu söyle. Bir şey yapamaz.»

«Evet,» dedi Victor. «Ona bunu söyleyeceğim. Tom'a bunun hakkında hiç bir şey söyleme.»

Mektubu ceketinin cebine koydu ve dükkânı açmaya, günlük işe başlamaya gitti. Fakat ülkedeki en mutlu adam değildi o.

Bir hafta kadar sonra, bir gün, Tom Newton arabasının içinde evine gidiyordu. Londra yolundan bir başkasına saptı ve yol kenarında duran bir araba gördü. Araba önünün içerisine bakarak bir kız onun yanında duruyordu. Tom durdu ve dışarı çıktı. «Ne var?» dedi. «Size yardım edebilir miyim?»

Kız yukarı baktı. Altın saçları ve mavi gözleriyle çok güzeldi.

«Bilmiyorum,» dedi. «Duruverdi, ve onu çalıştıramıyorum. Arabalar hakkında fazla şey bilmiyorum.»

«Let me look,» said Tom.

«Oh! Thank you,» said the girl, «you're very kind.»

Tom looked inside the car, and soon found the trouble. He stood up. «No,» he said, «you can't make it go. You'll have to leave it here, and get some men to take it away later and work on it.»

«Oh! dear,» said the girl, «what shall I do? I must get home, and it's a long way to walk.»

«I'll take you in my car,» said Tom. «What is your name? Where do you live?»

«My name is Adams,» said the girl, «Kay Adams. I live at the Manor House at Hillfield. We've just moved there.»

«Oh!» said Tom, «your father is Robert Adams, the big shop owner?»

«Yes,» said Kay. «Do you know him?»

«Only by name,» said Tom. «My name is Tom Newton. My father owns 'Newton's' in Hillfield High Street.»

«I know the shop,» said Kay, «It's old and very pretty. I love old houses and shops. Don't you?»

«Yes,» said Tom, «but not to work in.»

«Bir bakayım,» dedi Tom.

«O! Teşekkür ederim,» dedi kız. «Çok naziksiniz.»

Tom arabanın içerisine baktı, ve çok geçmeden arızayı buldu. Doğruldu. «Hayır,» dedi, «Onu çalıştıramazsınız. Burada bırakmanız ve onu daha sonra alıp üzerinde çalışacak adamlar bulmanız gerekecek.»

«Aman, Tanrım!» dedi kız. «Ne yapacağım? Eve gitmeliyim ve yürümek için epey yoldur.»

«Sizi arabamla götüreyim,» dedi Tom. «Adınız nedir? Nerede oturuyorsunuz?»

«Adım Adams'tır,» dedi kız. «Kay Adams. Hillfield'deki Manor House'da oturuyorum. Henüz taşındık oraya.»

«O!» dedi Tom. «Babanız büyük dükkân sahibi Robert Adams mı?»

«Evet,» dedi Kay. «Onu tanıyor musunuz?»

«Sadece ismen,» dedi Tom. Benim adım Tom Newton'dur. Babam Hillfield High Sokağındaki 'Newton'un'a sahiptir.»

«Dükkânı biliyorum,» dedi Kay. «Eski ve pek şirin. Eski evleri ve dükkânları severim. (Ya siz?) Siz sevmez misiniz?»

«Evet,» dedi Tom. «Fakat içinde çalışmayı değil.»

What work do you like?» said Kay.

«Cars,» said Tom. «Anything to do with cars. I work with cars in Maidstone. My father wanted me to work in the shop, because his father owned it, and he wants it to be 'Newton's' always. But I didn't like the work.»

By this time, they were in Tom's car and on their way to the Manor House.

«I understand your father,» said Kay. «I like old houses and shops going from father to son for hundreds of years. How nice to be in a house and to think 'My father and mother lived here, and my father's mother and father before them. For over a hundred years people have been living in this house. They walked on these floors, and looked out of these windows. Now I am doing the same thing'. I like that.»

Tom looked at her and laughed. «You will have to meet my father,» he said. «He talks like that.»

They came to the Manor House, and Tom stopped the car. «Thank you very much,» said Kay, as she got out. «Will you come in?»

«No, not now, thank you,» said Tom, «I must get home. But I want to see you again very soon. Will you come to the shop one day, and you can see our

«Hangi işi seversiniz?» dedi Kay.

«Arabaları,» dedi Tom. «Arabalarla ilgili ne olsa. Maidstone'da arabalar üzerinde çalışıyorum. Babam dükkânda çalışmamı isterdi, onun sahibi babasıymış çünkü, ve onun daima 'Newton'un' olmasını istiyor. Fakat ben işi beğenmedim.»

Bu sırada, Tom'un arabasında ve Manor House yolundaydılar.

«Babanızı anlıyorum,» dedi Kay. «Yüzyıllar boyu babadan oğula geçen eski evleri ve dükkânları severim. Bir evin içinde olup, 'Burada babamla annem yaşadı ve onlardan önce babamın annesiyle babası' diye düşünmek ne kadar güzel (hoş). 'İnsanlar bu evde yüzyıldan fazladır oturuyor. Onlar bu döşemeler üzerinde yürüdüler ve bu pencerelerden dışarıya baktılar. Şimdi ben de aynı şeyi yapıyorum.' Bu hoşuma gider.»

Tom ona baktı ve güldü. «Babamla tanışmalısınız,» dedi. «O da böyle konuşur.»

Manor House'a geldiler ve Tom arabayı durdurdu. İnerken Kay, «Çok teşekkür ederim,» dedi. «İçeri girmez misiniz?»

«Hayır, şimdi değil, teşekkür ederim,» dedi Tom. «Eve gitmeliyim. Fakat pek yakında sizi tekrar görmek isterim. Bir gün dükkâna gelir misiniz? Evimizi

house, too. It's over the shop.»

«Thank you,» said Kay, «that will be very nice. And thank you again for helping me.»

«I'll stop on my way home, and tell them to get your car,» said Tom.

He started his car and went away. All the way home he was thinking about golden hair and blue eyes. «I must see her again,» he thought. «How can I do it?»

The next morning, Victor Newton was in his shop. One or two people came in and bought something, and went out again. A little later, Victor saw a man standing outside, looking at the things in the window. Then the man looked at the front of the shop and up at the house over it. Victor went to the door and opened it.

«Good-morning, Mr. Adams,» he said. «What can I do for you? Do you want to buy something?»

«Good-morning, Mr Newton,» said Robbert Adams. «Yes, you can do something for me. You can sell me this shop.»

«I answered your letter, Mr Adams,» said Victor. «There is nothing more for me to say. Good day.»

He went inside, and shut the door.

de görebilirsiniz. Dükkânın üstündedir.»

«Teşekkür ederim,» dedi Kay. «Çok güzel olur. Ve bana yardım ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim.»
«Eve giderken durur onlara arabanızı almalarını söylerim,» dedi Tom.

Arabasını çalıştırdı ve uzaklaştı. Bütün ev yolu boyunca altın (sarısı) saçları ve mavi gözleri düşünüyordu. «Onu yine görmeliyim,» diye düşündü. «Bunu nasıl yapabilirim?»

Ertesi sabah, Victor Newton dükkânındaydı. Bir iki kişi girip birşeyler satın aldı, ve tekrar çıktı. Az sonra Victor dışarda durup vitrindeki eşyalara bakan bir adam gördü. Adam sonra dükkânın önüne ve üstündeki eve baktı. Victor kapıya gitti ve açtı.

«Günaydın, Bay Adams,» dedi. «Sizin için ne yapabilirim? Birşey mi satın almak istiyorsunuz?»

«Günaydın Bay Newton» dedi Robert Adams. «Evet, benim için bir şey yapabilirsiniz. Bana bu dükkânı satabilirsiniz.»

«Mektubunuza cevap verdim, Bay Adams,» dedi Victor. «Söyleyeceğim başka bir şey yok. İyi günler.»

İçeri girdi ve kapıyı kapadı.

Robert Adams opened it, and came into the shop. «Yes, I got your letter, Mr. Newton,» he said, «but there is something more to say. If you don't sell me this shop, I shall build another one, much bigger, in another part of this street, not far away from here. People will come to my shop because they will not have to pay so much money for their things. I can do this because I am much richer than you are. I will pay you well for this shop. You will not be poor. Think about it again, Mr. Newton. I don't want to wait much longer.» He walked out of the shop.

Just then, Mrs. Newton came into the shop. «What was he saying?» she asked. «I heard him talking. He talked a lot. You didn't say much.»

«No,» said Victor, «there isn't very much to say. This is the end of 'Newton's.' He will build a bigger shop near here, and everyone will go there. I shall not be able to sell anything. You can't fight against money.» He looked sadly at his little shop. «Tom will never have it now,» he said. «He will never work here, or his son after him.»

«Tom doesn't want to work here, Victor,» said Mrs. Newton. «He wants to work with cars. You know that. He doesn't care about the shop as you do. These things matter to us very much, but not

Robert Adam onu açtı ve dükkâna girdi. «Evet, mektubunuzu aldım, Bay Newton,» dedi. «Fakat söylenecek bir şey daha var. Bana bu dükkânı satmazsanız, buradan pek uzak olmayan yere, sokağın, bir başka bölümüne çok daha büyük bir diğerini inşa edeceğim. Mallarına o kadar fazla para ödemek zorunda kalmayacakları için halk benim dükkânıma gelecek. Sizden çok daha zengin olduğum için bunu yapabilirim. Bu dükkân için size iyi para vereceğim. Yoksul olmayacaksınız. Tekrar üzerinde düşünün, Bay Newton. Daha fazla beklemek istemiyorum.» Dükkândan çıkıp gitti.

Tam o sırada, Bayan Newton dükkâna girdi. «Ne söylüyordu?» diye sordu. «Onu konuşurken duydum. Epey konuştu. Sen çok söylemedin.»

«Hayır,» dedi Victor. «Söylenecek pek çok şey yok. Bu, 'Newton'un, sonudur. Buranın yakınında daha büyük bir dükkân inşa edecek ve herkes oraya gidecek. Hiç bir şey satamayacağım. Paraya karşı çarpışamazsın.» Üzüntüyle küçük dükkânına baktı. «Şimdi Tom ona asla sahip olmayacak,» dedi. «Burada hiç çalışmayacak, ne de ondan sonra oğlu.»

«Tom burada çalışmak istemiyor, Victor,» dedi Bayan Newton. «Arabalar üzerinde çalışmak istiyor. Bunu biliyorsun. Senin yaptığın gibi dükkânı önemsemiyor. Bu şeyler bizce çok önemli, fakat gençlere

to young people. Life changes all the time.»

«Robert Adams will pull this building down,» said Victor. «The shop and the house—everything will come down. We shall have to find somewhere else to live.»

«Yes,» said his wife, «that makes me very sad. That is the saddest part of it all. It's a beautiful old building. A new one here will not be nearly as nice.»

«Life changes,» said Victor, «it changes all the time.» He looked very sad. His wife put her arm through his. «Don't be too sad,» she said. «We still have each other. That matters most of all.»

Tom did not see Kay for some days, but he thought about her all the time. He wanted to see her again very much. Then, one day, he was coming home from work in his car, and he saw her walking with her dog. He stopped at once and got out. «I am glad to see you again,» he said. «I was going to call at your home, and ask if your car was all right again.»

«Yes, thank you,» said Kay. «It goes very well now. But I don't want it today, because I'm taking my dog for a walk. We're going into the fields.»

«May I come with you?» said Tom.

değil. Hayat devamlı değişiyor.»

«Robert Adams bu binayı yıkacaktır,» dedi Victor. «Dükkân ve ev—her şey yıkılacak. Oturmak için başka bir yer bulmak zorunda kalacağız.»

«Evet,» dedi karısı. «Beni çok üzüyor bu. Hepsinin en acıklı tarafı odur. Güzel bir eski binadır. Burada yenisi onun kadar sevimli olmayacak.»

«Hayat değişiyor,» dedi Victor, «devamlı değişiyor.» Pek üzüntülü görünüyordu. Karısı koluna girdi, «Çok fazla üzülme,» dedi. «Hâlâ birbirimize sahibiz. Hepsinden önemlisi budur.»

Tom birkaç gün Kay'i görmedi, fakat bütün bu süre boyunca onu düşündü. Onu tekrar görmeyi pek çok istiyordu. Sonra, bir gün, arabasıyla işinden eve gelirken onu köpeğiyle yürürken gördü. Hemen durdu ve indi. «Sizi tekrar gördüğüme memnunum,» dedi. «Evinize uğrayıp arabanızın yine düzelip düzelmediğini soracaktım.»

«Evet, teşekkür ederim,» dedi Kay. «Şimdi pek iyi çalışıyor. Fakat onu bugün istemiyorum. Köpeğimi yürüyüşe çıkarıyorum çünkü. (Kırlara) Tarlalara gidiyoruz.»

«Ben de sizinle gelebilir miyim?» dedi Tom.

«Yes, if you want to,» said Kay.

Tom put his car nearer to the side of the road, out of the way of the other cars, then he and Kay walked into the fields. They walked and talked for some time, and were very happy. The dog ran about and went into the next field. There was a horse in this field, and the dog ran after it.

«Oh! cried Kay, «my dog! It's running after that horse!»

She began to run too, calling to the dog as she ran.

«Bimbo! Come back! Come here at once!»

Tom ran too, faster than she did, and was in the other field first. The dog was making the horse afraid. Just then the horse turned and lifted his foot to hit the dog. Tom ran as fast as he could, caught the dog, and pulled it away. He made a noise, and the horse ran off to the other side of the field.

«Oh! thank you,» said Kay. «That horse could have killed Bimbo. It could have killed you, too.»

«Oh! no,» said Tom. «It wasn't as bad as that. But keep your dog away from that field. The horse is always there, and it's afraid of dogs.»

They walked back to the road, and came to the car. «I will take you home again,» said Tom, «but

«Evet, arzu ediyorsanız,» dedi Kay.

Tom arabasını yol kenarının daha yakınına, öteki arabaların yolunun dışına koydu, sonra o ve Kay tarlaların içine yürüdüler. Köpek sağa sola koştu ve bir sonraki tarlaya girdi. Bu tarlada bir at vardı ve köpek arkasından koştu.

«Ah!» diye Kay haykırdı. «Köpeğim! O atın peşinden koşuyor!»

Koşarken köpeğe seslenerek o da koşmaya başladı.

«Bimbo! Geri dön! Hemen buraya gel!»

Tom da koştu, ondan daha hızlı ve öteki tarlaya önce girdi. Köpek atı ürkütüyordu. Tam o sırada at döndü ve köpeğe vurmak için ayağını kaldırdı. Tom elinden geldiği kadar hızlı koşup köpeği yakaladı ve onu çekerek uzaklaştırdı. Bir gürültü yaptı ve at tarlanın öteki yanına koştu.

«Ah, teşekkür ederim,» dedi Kay. «O at Bimbo'yu öldürebilirdi. Sizi de öldürebilirdi.»

«Yo, hayır,» dedi Tom. «O kadar kötü değildi. Fakat köpeğinizi o tarladan uzakta tutunuz. At daima oradadır ve köpeklerden korkuyor.»

Yürüyerek yola döndüler, arabaya geldiler. «Sizi yine evinize götüreyim,» dedi Tom. «Fakat önce be-

first, will you come home with me, and see the old shop? You wanted to do that, didn't you?»

«Oh! yes,» said Kay. «I will like that. I've never been inside it.»

They went to the shop, and Tom took Kay inside. «How pretty it is,» she said. «It still has the old glasses in the windows.»

«Yes,» said Tom, «those glasses are over two hundred years old.»

«And these old walls,» said Kay. «Think of the men building them, and the people living here in the old days. »

«I know,» said Tom, «These walls are still strong, and will last for many years. My father and mother love this house. I want them to stay here always.»

«But you don't want to work here, do you?» said Kay. «You want to work with cars.»

«Yes,» said Tom, «but that will not matter. My father is not an old man. He can work in the shop for a long time to come, and be happy. When he gets older, I can pay someone to help him, even if I don't work here myself. He and my mother can still live in the house, and the name 'Newton's' will stay. I want to keep that always. One day I may live here again. I shall never sell it.»

nimle eve gelip eski dükkânı görür müsünüz? Bunu yapmak istiyordunuz, değil mi?»

«A, evet,» dedi Kay. «Bayılırım. İçerisine hiç girmedim.»

Dükkâna gittiler, Tom Kay'i içeri soktu. «Ne kadar şirin,» dedi. «Vitrinlerinde hâlâ eski camları var.»

«Evet,» dedi Tom. «O camlar iki yüz yılı aşkın yaştadır.»

«Ve bu eski duvarlar,» dedi Kay. «Onları inşa eden insanları düşünün ve de eski günlerde burada yaşayanları.»

«Biliyorum,» dedi Tom. «Bu duvarlar hâlâ sağlamdır ve uzun yıllar dayanacaklar. Babamla annem bu evi sever. Daima burada kalmalarını istiyorum.»

«Fakat burada çalışmak istemiyorsunuz, değil mi?» dedi Kay. «Arabalar üzerinde çalışmak istiyorsunuz.»

«Evet,» dedi Tom. «Fakat bunun önemi yok. Babam yaşlı bir adam değil. Daha uzun bir süre dükkânda çalışıp mutlu olabilir. Yaşlanınca kendim burada çalışmazsam bile ona yardım edecek birine parasını (verebilirim) ödeyebilirim. O ve annem evde yine oturabilir ve 'Newton'un' adı kalacaktır. Onu daima tutmak istiyorum. Günün birinde tekrar burada oturabilirim. Onu asla satmayacağım.»

They went from the shop up into the house, and into the front-room. Victor Newton and his wife were there.

«This is Kay Adams,» said Tom. «Kay, this is my mother and father.»

«I am very happy to meet you,» said Kay. «We've only just come to live here, but I've seen your shop, and I love it. I love this old house, too.»

Victor Newton stood up. «Is Robert Adams your father?» he said.

«Yes,» said Kay.

«Where did you meet my son?» said Victor. Kay told them about the car, and the walk in the field. «I see,» said Victor. He looked at Tom. «Show Miss Adams everything in the shop and the house. It will not be here very much longer, for anyone to look at.»

«Not here!» cried Tom. «Why do you say that?»

«It's going to be sold and pulled down,» said his father.

«Oh! no,» cried Kay. «Not this beautiful old building! Who is buying it? Who wants to pull it down?»

Dükkândan eve geçtiler ve ön odaya girdiler. Victor Newton'la karısı oradaydı.

«Bu Kay Adams'dır,» dedi Tom. «Kay, annem ve babam.»

«Tanıştığımıza pek memnun oldum,» dedi Kay. «Oturmak için buraya henüz geldik ama, dükkânınızı görüp sevdim. Bu eski evi de seviyorum.»

Victor Newton ayağa kalktı. «Robert Adams babanız mı?» dedi.

«Evet,» dedi Kay.

«Oğlumla nerede tanıştınız? dedi Victor. Kay onlara arabayı ve tarlalardaki gezintiyi anlattı.

«Anlıyorum,» dedi Victor. Tom'a baktı. «Bayan Adams'a dükkândaki ve evdeki herşeyi göster. Herhangi birinin bakması için o (ev) burada fazla kalmayacak.»

«Burada kalmayacak mı?» diye Tom haykırdı. «Bunu niye söylüyorsun?»

«Satılacak ve yıkılacak,» dedi babası.

«Yok, hayır!» diye Kay haykırdı. «Bu güzel eski binaya olmaz! Onu kim satın alıyor? Yıkmayı kim istiyor?»

«Your father,» said Victor.

«My father,» said Kay. «Oh no, it can't be true.»

«It is true,» said Victor. «He came here the day before yesterday. He wants to buy it, pull it down, and build another shop. The other one will be much bigger than this. He can sell a lot more things in it. He will not ask as much money for them, but there will be very much more of them, and he will make more money. He can do that. He is much richer than I am.»

«But it's your home,» cried Kay. «It isn't only a shop. It's part of the place—part of Hillfield. 'Newton's has been here for years and years. It mustn't be pulled down. It's yours. You must tell my father that. He can't make you sell it.»

«No,» said Victor, «he can't make me sell it. But he can build another one near to it, and everyone will go to the big new shop, and I shall not sell anything.»

«And where will you live?» said Tom, angrily. «Mr. Adams is turning you out of your home.»

Victor Newton laughed. «People like Robert Adams don't care about things like that,» he said. «They only care about one thing—making money.»

«Oh! no,» said Kay, unhappily, «may father isn't

«Babanız,» dedi Victor.

«Babam mı?» dedi Kay. «Yok, hayır! Doğru olamaz bu!»

«Doğrudur,» dedi Victor. «Önceki gün buraya geldi. Satın alıp yıkmayı ve bir başka dükkân inşa etmeyi istiyor. Ötekisi bundan çok daha büyük olacak. İçinde daha çok şey satabilir. Onlar için fazla para istemeyecek ama onlardan çok daha fazlası bulunacak ve o daha çok para yapacak. Bunu yapabilir. Benden çok daha zengindir.»

«Fakat sizin yuvanızdır,» diye haykırdı Kay. «O sadece dükkân değil. Bu yerin—Hillfield'in bir parçasıdır o. 'Newton'un' yıllar ve yıllarca burada bulunmuştur. Yıkılmamalıdır. O sizindir. Babama bunu söylemelisiniz. Size sattıramaz onu.»

«Hayır,» dedi Victor. «Bana onu sattıramaz. Fakat onun yakınında bir başkasını inşa edebilir ve herkes yeni büyük dükkâna gidecektir; ben de hiç bir şey satmayacağım.»

Tom öfkeyle, «Peki, nerede oturacaksınız?» dedi. «Bay Adams sizi yuvanızdan dışarı atıyor.»

Victor Newton güldü. «Robert Adams gibi insanlar böyle şeyleri önemsemezler,» dedi. «Yalnızca bir tek şeyi önemserler—para kazanmayı.»

Kay mutsuzca, «Yo, hayır!» dedi. «Babam öyle de-

like that. He's good and kind.»

«He may be good and kind to you,» said Tom's mother, «but he cares little about other people.»

Kay turned away sadly. «I must go,» she said. «I can't stay here. It makes me unhappy. I'm very sorry about it.»

She ran out of the room. Tom went after her, and found her down in the shop. She was crying, and he took her hand.

«Don't cry, Kay,» he said. «You can't help it.»

«It isn't right,» said Kay, «it isn't right, Tom. This is your home and my father is making your father and mother very unhappy. I must talk to him. I must do something about it. He mustn't do this to you all and this old house.» She stopped crying. «You helped me with my car and my dog,» she said. «I will try and help you with this. Now, will you take me home, please?»

That night, when Robert Adams came home, Kay talked to him for a long time.

«I know,» he said, «but I have to make money, Kay. You want to live in this nice house, and have pretty dresses, and a car, and all the nice things in life. Until you marry, I must give them to you. I have a lot of things to pay for. I started with noth-

ğildir. İyi ve şefkâtlidir.»

«Size karşı iyi ve şefkâtli olabilir,» dedi Tom'un annesi. «Fakat başkalarına pek aldırdığı yok.»

Kay üzüntüyle döndü. «Gitmeliyim,» dedi. «Burada kalamam. Beni mutsuzlaştırıyor. Çok üzüldüm buna.»

Koşarak odadan çıktı. Tom arkasından gitti ve onu aşağı dükkânda buldu. Ağlıyordu, elini tuttu.

«Ağlamayın, Kay,» dedi. «Elinizden bir şey gelmez.»

«Doğru değil,» dedi. Kay. «Doğru değil, Tom. Bu sizin yuvanızdır ve babam, babanızı ve annenizi çok mutsuz kılıyor. Onunla konuşmalıyım. Bir şey yapmalıyım. O bütün bunları size ve bu eski eve yapmamalı.» Ağlamayı kesti. «Arabama ve köpeğime yardım ettiniz,» dedi. «Ben de bunda size yardım etmeye çalışacağım. Şimdi beni eve götürür müsünüz, lütfen?»

O gece, Robert Adams eve gelince, Kay onunla uzun bir süre konuştu.

«Biliyorum,» dedi. «Fakat para kazanmam gerekiyor, Kay. Bu güzel evde oturmak, güzel elbiselere, bir arabaya ve hayattaki tüm güzel şeylere sahip olmak istiyorsun. Evlenene kadar onları sana vermeliyim. Parası ödenecek çok şeyim var. Genç bir

ing as a young man. I lived on very little money, and I saved and saved to buy my first shop, and make it into a bigger one. I've been doing that for years, all over the country, and now I am rich. Why do you care so much about 'Newton's? The name 'Adams' will be over the door. That's your name. Don't you want that?»

«No,» said Kay, «I don't want anything to change. I want it to be 'Newton's' always.»

Her father looked at her. «Are you in love with young Tom Newton?» he asked quietly.

Kay's face became red. «I—I don't know—» she said. «I don't know him very well. But I like him. He helped me with my car, and he saved Bimbo's life. He's very kind. I want to do something to help his father and mother.» She put her hand on her father's arm. «But I care about you, too, father,» she said. «I don't want people in Hillfield to say 'Robert Adams turned the Newtons out of their home'. There are other shops to buy, in other towns. Can't you buy ones without people living in them? People matter more than money. Please don't build another shop in Hillfield, father.»

Robert Adams laughed. «For years I've worked to make money to please you,» he said. «Now I must

adamken hiçle (işe) başladım. Pek az parayla yaşadım ve birinci dükânımı satın almak için ve onu daha büyütmek için hep biriktirdim. Tüm ülkede bunu yıllardır yapmaktayım ve şimdi zenginim. 'Newton'un'a niçin bu kadar önem veriyorsun?» 'Adams' adı kapının üzerinde olacak. Bu senin adındır. Bunu istemiyor musun?»

«Hayır,» dedi Kay. «Hiç bir şeyin değişmesini istemiyorum. Onun daima 'Newton'un' olmasını istiyorum.»

Babası ona baktı. Sakince sordu: «Genç Tom Newton'a aşık mısın?»

Kay'in yüzü kızardı. «Bil—bilmiyorum—» dedi. «Onu pek iyi tanımıyorum. Fakat ondan hoşlanıyorum. Arabama yardım etti ve Bimbo'nun hayatını kurtardı. Çok iyidir. Annesiyle babasına yardım etmek için bir şey yapmak istiyorum.» Elini babasının koluna koydu. «Fakat seni de seviyorum, baba» dedi. «Hillfield'dekilerin Robert Adams, Newton'ları yuvalarından dışarı attı demelerini istemiyorum. Başka kasabalarda satın alınacak başka dükkânlar var. İçinde kimsenin oturmadıklarını satın alamaz mısın? İnsanlar paradan daha önemlidir. Hillfield'de başka bir dükkân inşa etme, lütfen, baba.»

Robert Adams güldü. «Yıllarca seni memnun etmek için para kazanmağa çalıştım,» dedi. Şimdi seni

not make money to please you. All right, I will not buy anything in Hillfield. Will that make you happy?»

«Oh! Father,» cried Kay, «you are good. I am happy. I must tell Tom.»

She ran to the telephone. Tom answered it.

«Tom!» cried Kay, «it's all right. My father will not buy your shop, or build another shop in Hillfield. Your father and mother will not have to leave their home. Oh! I am happy!»

«So am I ,» said Tom. «Can I come to your house now? I want to meet your father and thank him. And I want to thank you, too. I can't do that on the telephone.»

Tom and Kay Newton have a house of their own in Hillfield now, and Tom has his own shop for buying and selling cars. Robert Adams built it and gave it to them when they were married. The name «Newton's» is still over the door of the other shop, and the old glass windows still look out into Hillfield High Street.

Tom and Kay's little son, called Victor Robert, often goes to see Tom's mother and father, and runs in and out of the shop. He likes to help Tom's father,

memnun etmek için para kazanmamalıyım. Pekâlâ, Hillfield'de hiç bir şey satın almayacağım. Bu seni mutlu kılacak mı?»

«Ah! Baba!» diye haykırdı Kay. «İyisin. Mutluyum. Tom'a söylemeliyim.»

Telefona koştu. Tom cevap verdi.

«Tom!» diye haykırdı Kay. «Tamamdır. Babam dükkânınızı satın almayacak, ne de Hillfield'de bir başka dükkân inşa edecek. Babanızla anneniz yuvalarından ayrılmak zorunda kalmayacak. Ah! Mutluyum!»

«Ben de,» dedi Tom. «Şimdi evinize gelebilir miyim? Babanızla tanışmak ve ona teşekkür etmek istiyorum. Size de teşekkür etmek istiyorum. Bunu telefonla yapamam.»

Tom ile Kay Newton şimdi Hillfield'de kendi evlerine sahipler, ve araba alıp satmak için Tom'un kendi dükkânı var. Evlendikleri zaman, Robert Adams onu inşa edip onlara verdi. 'Newton'un' adı hâlâ öteki dükkânın kapısı üzerindedir, ve eski cam vitrinler hâlâ Hillfield High Sokağına bakmaktadır.

Tom ile Kay'in Victor Robert adındaki küçük oğlu sık sık Tom'un annesiyle babasını görmeye gider ve dükkânda bir içeri bir dışarı koşup durur. Tom'un babasına yardım etmeyi sever ve Victor çoğu zaman

and Victor often lets him put the things in the bags for people, and shows him how to take the right money.

Little Victor likes his father's shop with all the cars in it, but he likes the old shop more. «Newton's» will be there for many years to come.

ona insanların öteberisini torbalara koymasına izin verir, ve doğru paranın nasıl alınacağını ona gösterir.

Küçük Victor içindeki bütün o arabalarla babasının dükkânını sever, fakat eski dükkânı daha çok sever. 'Newton'un' gelecek uzun yıllarda (da) orada olacak.

SORULAR

Okuduğunuz «**For Love or Money?**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Who owned a little shop in the small town?
2. What was the name of the small town?
3. Who owned the shop before him?
4. What was he doing there?
5. How old was the shop?
6. Who buys little shops?
7. What does he do with them?
8. Does Victor want to sell his shop?
9. Whom is the letter from?
10. What does he want?
11. Where did he put the letter then?
12. When did Tom see a car by the side of the road?
13. Whose car was it?
14. What was the name of the girl?
15. Could she make the car run?
16. Who helped her?
17. Where did he take the girl?
18. What was the colour of her eyes?
19. How was she?

20. Where does Tom work?
21. What does he like?
22. Does he want to work in the old shop?
23. Who understands Tom's father?
24. Where do Tom's parents live?
25. Who visited the shop?
26. What did he want to buy then?
27. Who is richer, Mr. Adams or Mr. Newton?
28. If Victor doesn't sell it, what will Robert Adams do?
29. Will it be smaller or bigger than the old one?
30. Will he be able to sell anything then?
31. Who will pull down the old shop?
32. Is Victor happy or sad?
33. What did his wife do?
34. What did she say?
35. What changes all the time?
36. Whom did Tom want to see very much?
37. When did he see her?
38. Where was he?
39. Did he stop and get out?
40. Where did they go?
41. Who ran after the horse?
42. What was the name of the dog?
43. Who saved the dog?
44. Whom did they visit then?
45. Does she like the shop and the house?

46. What is part of Hillfield?
47. Who is turning them out of their home?
48. Who cries?
49. Does Adams pull the shop down?
50. What happened to Tom and Kay?
51. What is their little boy called?

THE BLUE BIRD

Old Emma Lambert lived in a small house just outside a town near London. She was an old woman and she could not go out any more. Sometimes she was ill or very tired, and she had to stay in bed. She did not see very many people. A woman called Mrs Mooney came and cleaned the house for her and brought her some food, but most of the time old Emma was alone.

Her greatest friend was a small blue bird. It had a white mark on its head. It lived in a bird cage in her room, and it made a noise when it wanted to come out of the bird cage. The noise sounded like talking. Emma talked to the bird each day, and it answered her with these noises. Emma loved the bird very much. She called it Billy.

Near her house, people were building a lot of new houses. Nearly all the people living in these houses were young. Most of them had children.

One day, Mrs Mooney cleaned the bird cage, and

MAVİ KUŞ

Yaşlı Emma Lambert Londra yakınında bir kasabanın tam dışında küçük bir evde yaşıyordu. Yaşlı bir kadındı ve artık dışarı çıkamıyordu. Bazı zamanlar hasta veya çok yorgundu, ve yatakta kalmaya mecbur oluyordu. Pek çok insan görmüyordu. Mrs Mooney adlı bir kadın geliyor ve onun için evi temizliyor ve ona biraz yiyecek getiriyordu, fakat çoğu zaman yaşlı Emma yalnızdı.

En büyük arkadaşı küçük bir mavi kuştu. Başında beyaz bir işareti vardı. Odasındaki bir kuş kafesinde yaşıyor ve kafesten çıkmak istediği zaman bir gürültü yapıyordu. Gürültü konuşma gibi geliyordu. Emma her (bir) gün küçük kuşla konuştu, ve o ona bu gürültülerle cevap verdi. Emma kuşu pek çok seviyordu. Onu 'Billy' diye çağırıyordu.

Evinin yakınında, insanlar birçok yeni evler inşa ediyorlardı. Bu evlerde yaşayan hemen bütün insanlar gençti. Çoğunun çocukları vardı.

Bir gün Mrs Mooney kafesi temizledi ve kapıyı

left the door open. There was no one in the room. Billy came out of the bird cage and went to the window. That was open, too. When Emma came into the room, the blue bird was gone.

Poor Emma was very sad. She called Mrs Mooney.

«Why did you leave the door of the bird cage open, Mrs Mooney?» she said. «Billy has gone. He will never come back. Some animal will eat him. Oh! my poor little bird. What shall I do?» She began to cry.

«I'm very sorry,» said Mrs. Mooney, «I didn't remember to shut the door, Don't cry. It'll come back. It has gone to see some other places. Leave the window open all the time.»

On the other side of the town, a young man and his wife were moving into one of the new houses. Their names were David and Vera Scott. Vera was putting the books in their right places in the front room. David was carrying bags into the house from the car outside. It was a beautiful day, and the little house looked very clean and new. They were happy.

Just then Vera heard a small noise by the window. She went to look. There sat a small blue bird.

«Oh! you pretty little bird!» said Vera. «David! Come and look at this little bird.»

açık bıraktı. Odada kimse yoktu. Billy kafesten çıktı ve pencereye gitti. O da açıktı. Emma odaya girdiği zaman, mavi kuş gitmişti.

Zavallı Emma çok üzüldü. Mrs. Mooney'e seslendi.

«Niçin kafesin kapısını açık bıraktınız, Mrs. Mooney?» dedi. «Billy gitmiş. Hiç geri gelmeyecek. Bir hayvan onu yiyecek. Oh! zavallı küçük kuşum! Ne yapacağım?» Ağlamaya başladı.

«Çok üzgünüm,» dedi Mrs. Mooney, «kapıyı kapamayı hatırlamadım. Ağlama. Geri gelecek. Bazı başka yerleri görmeye gitmiştir. Hep pencereyi açık bırak.»

Kasabanın diğer tarafında, genç bir adam ve karısı yeni binalardan birine taşınıyorlardı. İsimleri David ve Vera Scott'tu. Vera kitapları ön odadaki uygun yerlerine koyuyordu. David çantaları dışarıdaki arabadan eve taşıyordu. Güzel bir gündü, ve küçük ev temiz ve yeni görünüyordu. Mutluydular.

Tam o sırada Vera pencerenin yanıbaşında ufak bir gürültü işitti. Bakmaya gitti. Orada küçük bir mavi kuş oturuyordu.

«Oh! sen güzel, küçük kuş!» dedi Vera. «David! Gel ve bu küçük kuşa bak.»

David came into the room and looked.

«That's good,» he said. «That's very good. Blue birds make people happy. We're going to be very happy here.»

His wife laughed. «Oh! how nice,» she said. «But where has it come from? Will it stay with us?»

«We mustn't keep it,» said David. «Someone must own it. They'll be unhappy to lose it.»

«But how will it get back to them?» said Vera.

«Birds know a lot,» said David, «more than we do. Leave the window open. Then it can go when it wants to.»

They gave the bird some pieces of bread, and it ate them all. Then it drank some water, and went to sleep on the back of a chair.

Vera and David worked all day in other rooms in the house. At night, they remembered the little bird. They went down and looked in the front room. It was still there.

«We'll put it in one of the bedrooms,» said Vera. «We can leave the window open.»

She took the blue bird in her hands and Carried it up to the bedroom. David put a small box, near the window and they put the bird in it. They put

David odaya girdi ve baktı.

«Güzel,» dedi. «Çok güzel. Mavi kuşlar insanları mutlu ederler. Burada çok mutlu olacağız.»

Karısı güldü. «Oh! ne hoş,» dedi. «Fakat nereden gelmiş? Bizimle kalır mı?»

«Onu tutmamalıyız,» dedi David. «Birisi ona sahip olmalı (Bir sahibi olmalı.) Onu kaybetmekle mutsuz olacaklardır.»

Vera, «Fakat onlara nasıl dönecek?» dedi.

«Kuşlar çok şey bilirler,» dedi David. «Bizim bildiğimizden daha çok. Pencereyi açık bırak. Sonra istediği zaman gidebilir.»

Kuşa birkaç ekmek parçası verdiler, onların hepsini yedi. Sonra biraz su içti, ve bir sandalyenin arkasında uyudu.

Vera ve David evdeki diğer odalarda bütün gün çalıştılar. Geceleyin, küçük kuşu hatırladılar. Aşağıya indiler ve ön odaya baktılar. Hâlâ oradaydı.

Vera, «Onu yatak odasından birine koyalım,» dedi. «Pencereyi açık bırakabiliriz.»

Mavi kuşu ellerinin içine aldı ve yukarı yatak odasına taşıdı. David pencerenin yanına küçük bir kutu koydu ve kuşu onun içine koydular. Kutunun ya-

some water near the box, and some pieces of bread. Then they opened the window.

«Good night, little bird,» said Vera. «Thank you for coming to see us. We shall be happy here, I know.»

The next morning, they looked in the other bedroom. The blue bird was gone...

In the house on the other side of the town, old Emma opened her eyes. She thought about her little blue bird. She was so sad without it. She got up and began to dress. Just then she heard a small noise by the window. There sat the blue bird!

Old Emma was very happy. «Oh! Billy!» she said, «You've come back! Dear little Billy! I am glad to see you. Why did you go away?» She touched the bird.

Just then, Mrs. Mooney came in. «What did I say?» she cried. «It has come back, all right!»

«Yes,» said Emma. She took the bird in her hands, and carried it to the bird cage. But the bird did not want to go in the bird cage. «It doesn't want to go in the bird cage,» said Mrs. Mooney. «Don't put it there.»

«But it'll go away again,» said Emma.

«Let it go, if it wants to,» said Mrs Mooney. «Let

nına biraz su ve birkaç ekmek parçası koydular. Sonra pencereyi açtılar.

Vera «İyi akşamlar, küçük kuş,» dedi. «Bizi görmeye gelmen için sana teşekkür. Burada mutlu olacağız, biliyorum.»

Ertesi sabah, diğer yatak odasına baktılar. Mavi kuş gitmişti...

Kasabanın diğer tarafındaki evde, yaşlı Emma gözlerini açtı. Küçük mavi kuşunu düşündü. Onsuz çok üzgündü. Kalktı ve giyinmeye başladı. Tam o sırada pencerenin yanıbaşında ufak bir gürültü işitti. Mavi kuş orada oturuyordu!

Yaşlı Emma çok mutluydu. «Oh! Billy!» dedi. «Geri geldin! Sevgili küçük Billy! Seni görmekten memnunum. Niçin uzaklaştın?» Kuşa dokundu.

Tam o sırada Mrs. Mooney içeri girdi. «Ne dedim?» diye haykırdı. «Geri gelmiş, tamam!»

Emma, «Evet,» dedi. Kuşu ellerinin içine aldı, ve onu kafese taşıdı. Fakat kuş kafese girmek istemedi. Mrs. Mooney, «Kafese girmek istemiyor,» dedi. «Onu oraya koyma.»

«Fakat tekrar uzaklaşacak,» dedi Emma.

Mrs. Mooney, «Gitmek isterse, bırak gitsin,» dedi.

it stay by the window.»

Emma let the bird go and it went and sat by the window. It did not go outside, it just sat there. Emma did not try to put it into the bird cage again. It liked to be in the room, and sat on top of the door, or on the back of a chair. The window was always open, and sometimes it went and sat in a tree just outside, but it always came back again.

One day, about two years later, Emma wasn't well. She had to stay in bed. The blue bird sat on the table by the bed nearly all the time. That night, Emma opened her eyes and tried to put on the light. Her hand touched the little bird once, then it fell back on the bed. She did not move again.

In the morning, when Mrs Mooney came, she spoke to Emma, but Emma did not answer her. Mrs. Mooney touched her, then she went quickly, and telephoned to the doctor. The doctor came and looked at Emma, «She died in the night,» he said. «She was very old. Now, she looks very quiet and happy.»

Mrs. Mooney looked all over the room. «Where is the bird?» she said. «It was always here near her. It has gone.»

«The window is open,» said the doctor. «It has gone away.»

«Bırak pencerenin yanında kalsın.»

Emma kuşu bıraktı, ve o gitti pencerenin yanında oturdu. Dışarıya gitmedi, sadece orada oturdu. Emma tekrar onu kafese sokmaya çalışmadı. Odanın içinde olmaktan hoşlanıyor ve kapının üstünde veya bir iskemlenin arkasında oturuyordu. Pencere daima açıktı, bazan gitti ve hemen dışardaki bir ağaca oturdu, fakat daima tekrar geri geldi.

Bir gün, takriben iki sene sonra, Emma iyi değildi. Yatakta kalmaya mecbur oldu. Mavi kuş hemen hemen bütün zaman yatağın yanındaki masada oturdu. O akşam, Emma gözlerini açtı ve ışığı yakmaya çalıştı. Eli bir kere mavi kuşa dokundu, sonra tekrar yatağa düştü. Bir daha hareket etmedi.

Sabahleyin, Mrs. Mooney geldiğinde, Emma'ya seslendi, fakat Emma ona cevap vermedi. Mrs. Mooney ona dokundu, sonra çabucak gitti ve doktora telefon etti. Doktor geldi ve Emma'ya baktı. «Geceleyin ölmüş,» dedi. «Çok yaşlıydı. Şimdi, çok sakin ve mutlu görünüyor.»

Mrs. Mooney odaya baştan aşağıya baktı. «Kuş nerede?» dedi. «Daima burada onun yanındaydı. Gitmiş.»

Doktor «Pencere açık,» dedi. «Gitmiş.»

Mrs. Mooney said «Old Emma loved that bird. She said to me once, 'If I die, please take care of Billy, Mrs. Mooney.' I said 'All right. I'll take it with me, I said it to please her, but I don't want it. I don't want a bird in my house, but I don't want anything bad to happen to it.»

«Birds can take care of themselves,» said the doctor. «It has gone to find another home.»

In the Scott's house, on the other side of the town, their little girl was in bed. She was only a year old, and she was very ill. Her mother sat by the bed. She looked very sad. The child's face was white, and she did not move at all.

Just then Vera Scott heard a voice by the window. There sat the blue bird.

«Oh! it has come back!» said Vera. «The blue bird has come back! Something good must happen now.»

The blue bird came over and sat quietly on the bed, near the little girl. Vera looked at her, and waited.

After a time, the child opened her eyes. She looked at the blue bird and put out her hand to touch it. Her mother gave her something to drink and she went to sleep. Soon, the doctor came. He looked

Mrs. Mooney «Emma o kuşu severdi. Bir keresinde bana: 'Eğer ölürsem, lütfen Billy'e bak, Mrs Mooney,' dedi. 'Pekâlâ, onu yanıma alacağım' dedim. Onu memnun etmek için söyledim, fakat onu istemiyorum. Evimde bir kuş istemiyorum, fakat ona kötü bir şey olmasını istemiyorum,» dedi.

Doktor «Kuşlar kendilerine bakabilirler,» dedi. «Başka bir yuva bulmak için gitmiştir.»

Kasabanın diğer tarafında, Scott'ların evinde, küçük kızları yatakta idi. Henüz bir yaşındaydı, ve çok hastaydı. Annesi yatağın yanında oturuyordu. Çok üzgün görünüyordu. Çocuğun yüzü beyazdı, ve hiç hareket etmiyordu.

Tam o sırada Vera Scott pencerenin yanında bir gürültü işitti. Mavi Kuş orada oturuyordu.

«Oh! geri gelmiş!» dedi Vera «Mavi Kuş geri gelmiş! İyi bir şey olmalı şimdi.»

Mavi kuş geldi ve sessizce yatağa, küçük kızın yanına oturdu. Vera ona baktı ve bekledi.

Bir zaman sonra, çocuk gözlerini açtı. Mavi kuşa baktı ve ona dokunmak için elini çıkardı. Annesi ona içecek bir şey verdi, ve o uyudu. Çok geçmeden, doktor geldi. Dikkatle çocuğa baktı ve ona do-

carefully at the child, and touched her. Then he turned to her mother. «She's better,» he said. «Much better. You can stop being afraid now. She will live and grow well again.» Then he saw the blue bird. «Where did you get that bird?» he said.

«I don't know,» said Vera. «It came in at the window just now. It came once before, but it went away again. It's the same bird. It has a white mark on its head. Do you know anything about it?»

«I think so,» said the doctor. He told her about Emma Lambert.

«Then, can we keep it?» said Vera.

«Why not?» said the doctor. «No one else wants it.»

«I want it,» said Vera. «As soon as it came, my little girl was better. The blue bird shall stay with us always.»

kundu. Sonra annesine döndü. «Daha iyi,» dedi. «Çok daha iyi. Şimdi, korkmayı bırakabilirsiniz. Yaşayacak ve yine iyi olarak büyüyecek.» Sonra mavi kuşu gördü. «Nereden aldınız bu kuşu?» dedi.

Vera, «bilmiyorum,» dedi. «Henüz şimdi pencereden girdi. Önce bir kere gelmişti, fakat tekrar gitti. O aynı kuştur. Başında beyaz bir işareti var. Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?»

Doktor, «öyle zannediyorum,» dedi. Ona Emma Lambert hakkında anlattı.

«Öyleyse, onu biz muhafaza edebilir miyiz?» dedi Vera.

«Niçin olmasın?» dedi doktor. «Onu başka hiç kimse istemiyor.»

Vera «Onu ben istiyorum,» dedi. «O gelir gelmez, küçük kızım daha iyi oldu. Mavi kuş daima bizimle kalacak.»

SORULAR

Okuduğunuz **«The blue bird»** isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Where did Emma live?
2. Was she old or young?
3. Who was her greatest friend?
4. What colour was the bird?
5. Where did the bird live?
6. What was the name of the bird?
7. What did Mrs. Mooney do one day?
8. How did poor Emma feel?
9. Who left the door open?
10. Who lived on the other side of the town?
11. What were their names?
12. Were they happy or not?
13. What did Vera hear?
14. What do blue birds make people?
15. What did they give the bird?
16. Where did the bird go to sleep?
17. When did Vera and David remember the bird?
18. Where was it?
19. Where did she carry the blue bird?

20. What did they put near the box?
21. Was the blue bird in the bedroom the next day?
22. What did old Emma feel when she saw the bird?
23. What did she do to the bird?
24. Where did she carry it?
25. Did the bird want to go in the cage?
26. Who said «Don't put it there»?
27. What did Emma do?
28. Where did the bird sit?
29. Where did it like to be?
30. Where did it go sometimes?
31. What happened to Emma two years later?
32. Where did the bird stay when Emma was in bed?
33. Why didn't Emma talk to Mrs. Mooney in the morning?
34. What did the doctor say?
35. Was the bird there?
36. Who was in bed on the other side of the town?
37. Where did her mother sit?
38. How did she look?
39. What colour was the children's face?
40. Where did Vera see the blue bird?
41. What did she say?
42. Where did the bird sit?

43. When did the child open her eyes?
44. Where did she look?
45. What did the doctor do?
46. What did he say?
47. What did he say when he saw the blue bird?
48. What did Vera ask the doctor?
49. What did he tell her?
50. Can they keep it?
51. Who else wants it?
52. What happened as soon as it came?

NOT TO HONG KONG

My journey from England in the ship Orsini was like most others that I have made. We had the usual dances and dinners, but I spent much of my time reading. Among the other travellers there was only one that I remembered well, and I spent only about three minutes with him.

It happened on our last day before we reached Alanga. I was sitting in a chair, just looking at the sea, when this man sat down by my side. We talked for a minute or two about the people in the ship, and then I told him that I was on my way to Hong Kong, and that I had to wait several days at Alanga for my next ship.

He turned to look at my face, and then he said, very quietly, the words that I remember so well:

«You will never see Hong Kong again in your life.»

I looked at him with surprise, but without another word he stood up and walked away. I never spoke to him again.

HONG KONG'A DEĞİL

İngiltere'den Orsini vapuru ile seyahatim, yapmış olduğum çoğu diğerleri gibi idi. Her zamanki gibi danslar yaptık ve yemekler yedik, fakat ben vaktimin çoğunu okuma ile geçirdim. Diğer yolcular arasında iyi hatırladığım sadece biri vardı, ve ben onunla takriben sadece üç dakika geçirdim.

O bizim Alanga'ya erişmemizden önce son günümüzde oldu. Bir sandalyede oturuyor, sadece denize bakıyordum ki (o zaman) bu adam yanıbaşıma oturdu. Bir iki dakika için gemideki insanlar hakkında konuştuk, ve sonra ben ona Hong Kong yolu üzerinde olduğumu (gitmekte olduğumu) ve Alanga'da diğer vapurum için birkaç gün beklemek mecburiyetinde olduğumu söyledim.

Yüzüme bakmak için döndü, ve sonra çok sessizce, çok iyi hatırladığım sözcükleri söyledi:

«Hayatınızda hiç bir zaman Hong Kong'u bir daha görmeyeceksiniz.»

Ona hayretle baktım, fakat başka bir sözcüksüz (başka bir şey söylemeden) ayağa kalktı ve uzağa yürüdü (uzaklaştı). Onunla asla bir daha konuşmadım.

It was a strange thing to say, but it did not trouble me very much because I did not believe it. It is true that I thought about it a great deal on that day and the next. But we reached Alanga on the Monday afternoon, and I had other things to think about. When I left the ship I came at once to this hotel, which is the best in the place.

I was sitting in the garden of the hotel after dinner on that first night when another man spoke to me. He was about thirty years old. I did not know him, of course, but I am always glad to talk to people because they may say something interesting. So when he asked me to drink something, I thanked him

The night was very beautiful. As we sat under the trees, we could hear nothing except a few quiet voices and the gentle sound of the sea. He told me that he was a tea planter, and that he hoped to spend most of his life in this part of the world.

«And what are your plans?» he asked.

«I have come from England,» I answered, «and I am on my way to Hong Kong. But I haven't reached Hong Kong yet.» I laughed.

«Why do you laugh?» he asked.

I told my new friend the story of the man in the Orsini. «He says that I shall never see Hong Kong

O söylemesi acayip bir şeydi (bu çok garip bir sözdü), fakat o beni pek çok rahatsız etmedi çünkü ona inanmadım. Onun hakkında o gün ve ertesi gün pek çok düşündüğüm doğrudur. Fakat Alanga'ya pazartesi öğleden sonra vardık, hakkında düşünecek başka diğer şeylerim vardı. Vapuru terk edince derhal bu otele geldim, ki o mahalde en iyisidir.

Bir diğer adam benimle konuştuğu zaman o ilk gece yemekten sonra otelin bahçesinde oturuyordum. O takriben otuz yaşında idi. Onu, pek tabii, tanımıyordum, fakat ben insanlarla konuşmaktan daima memnun olurum çünkü onlar ilgi çekici bir şey söyleyebilirler. Bu bakımdan benden bir şey içmemi rica ettiği zaman ona teşekkür ettim.

Gece çok güzeldi. Ağaçların altında oturuyorken birkaç hafif sesten ve denizin tatlı (hafif) sesinden başka hiç bir şey duyamıyorduk. O bana bir çay yetiştiricisi olduğunu ve hayatının büyük kısmını dünyanın bu kısmında geçirmeyi ümit ettiğini söyledi.

«Ve sizin planlarınız nedir?» diye sordu.

«İngiltere'den geldim,» diye cevap verdim, «ve Hong Kong yolundayım (Hong Kong'a gidiyorum). Ama henüz Hong Kong'a varmadım,» diyerek güldüm.

«Niçin gülüyorsunuz?» diye sordu.

Arkadaşıma Orsini'deki adamın hikâyesini söyledim. «Benim Hong Kong'u hayatımda bir daha görmeye-

again in my life, but I don't believe things like that. How does he know anything about me? I've never seen him before. My ship leaves on Friday, and I shall be in it.»

«The people who live in this part of the world know a lot more than we do,» said the tea-planter. «Of course, we mustn't believe all of them. Some of them say things like that just to get money from people. The same kind of thing happens in every country in the world. But some of them know the truth. What kind of man was this?»

«I remember him quite well,» I answered. «He had strange eyes. And there were other things. He had only three fingers on his right hand, and there was the mark of an old cut on his face.»

The tea planter listened to these words with a very strange look on his face. He said nothing for a long time. But when he spoke, it seemed that he knew this man.

«That man was about sixty years old,» he said.

«You know him then,» I said. «Where did you meet him?»

«I have never seen him in my life,» said the tea-planter.

I am not a man who is easily surprised but I could

ceğimi söylüyor, fakat ben böyle şeylere inanmam. Benim hakkımda nasıl herhangi bir şey bilir? Onu daha önce hiç görmedim. Vapurum Cuma günü ayrılıyor ve ben onun içinde olacağım.»

Çay yetiştiricisi, «Dünyanın bu kısmında yaşayan insanlar bizim bildiğimizden çok daha fazlasını bilirler,» dedi. «Pek tabii onların hepsine inanmamalıyız. Onların bazıları bu şeyleri sadece insanlardan para elde etmek için söylerler. Aynı cins şey dünyada her ülkede olur. Fakat bazıları gerçeği bilir. Bu ne biçim bir adamdı?»

«Onu çok iyi hatırlıyorum,» diye cevap verdim. «O acayip gözlere sahipti ve başka şeyler (de) vardı. Sağ elinde sadece üç (tane) parmağı ve yüzünde eski bir kesik işareti vardı.»

Çay yetiştiricisi yüzünde çok garip bir görünüş ile bu sözcükleri dinledi. Uzun bir süre hiç bir şey söylemedi. Ama konuştuğu zaman öyle göründü ki o bu adamı tanıyordu.

«O adam takriben altmış yaşında idi,» dedi.

«Onu tanıyorsunuz, şu halde,» dedim. «Ona nerede rastladınız?»

Çay yetiştiricisi «onu hayatımda asla görmedim,» dedi.

Ben kolaylıkla hayret eden bir adam değilim, fakat

not understand this. How could a tea planter in Alanga know the age of a traveller in the Orsini?

We had some more drinks. There was something here that I wished to know, and I wanted my new friend to talk. «So,» I said, «you have never met this man, but you know his age. What is his name?»

«I don't know.» He looked at me and laughed quietly. «Perhaps you won't believe this,» he said, «but, it's something that I must tell you. It's the story of a party.»

I looked at his face. It was the face of a man who lived in the open air.

«Many years ago,» he said, «a number of people had a party. One of the girls was going to marry a young man there. The party was going very well and everyone was quite happy, when an unknown man came to the door. He said that he was ready to tell anyone there some of the things that were going to happen in future.»

«Like the man in the Orsini,» I said.

«Yes,» said the tea-planter, «very like him. The girl saw this man at the door and said that she was ready to listen. You must understand that everyone was laughing, this was an evening party.»

The tea-planter put his glass on the table.

bunu anlayamadım. Alanga'daki bir çay yetiştiricisi Orsini'deki bir seyyahın yaşını nasıl bilebilirdi?

Birkaç içki daha içtik. Burada bilmek istediğim bir şey vardı, ve yeni arkadaşımın konuşmasını istiyordum. «Demek,» dedim, «bu adama hiç rastlamadınız, fakat yaşını biliyorsunuz. Onun adı nedir?»

«Bilmiyorum.» Bana baktı ve sessizce güldü. «Belki buna inanmayacaksınız,» dedi, «fakat size söylemem gereken bir şeydir. Bir ziyafetin hikâyesidir.»

Yüzüne baktım. O açık havada yaşamış bir adamın yüzüydü.

«Birçok yıllar önce,» dedi, «birkaç kişi bir ziyafet verdi. Kızlardan bir tanesi orada genç bir adamla evlenecekti. Bilinmeyen bir adam kapıya geldiği zaman ziyafet çok iyi gidiyordu, ve herkes çok mutlu idi. O, oradaki herhangi bir kimseye gelecekte olacak bazı şeyleri söylemeğe hazır olduğunu söyledi.»

«Orsini'deki adam gibi,» dedim.

«Evet,» dedi çay yetiştiricisi, «çok onun gibi (tıpkı onun gibi). Kız bu adamı kapıda gördü ve dinlemeğe hazır olduğunu söyledi. Anlamalısınız ki herkes gülüyordu, bu bir akşam ziyafeti idi.»

Çay yetiştiricisi bardağını masanın üstüne koydu.

«This man,» he said, «told the girl several things that were quite clear. Very often men of that kind say things that are not clear at all: they say that you will travel, or that you will meet a beautiful lady or a tall gentleman. But this man was different.

He said that the girl was not going to marry that man. He also said that she was going to marry another young man at the party. But at that time she did not like that man at all, and so she laughed very much. But the strange visitor did not laugh. I can remember all the words: 'You will marry the other man, and he will buy you a present, a blue dress, before you marry him. You will have three sons, and one of them will die before he is fifteen years old. You yourself will die when you are sixty-nine.' And after he said this, they gave him some money and he went away. No one believed him, of course.»

«If you remember those words so well.» I said, «you were at the party yourself, I suppose.»

«No,» he said. «I wasn't there. Perhaps it will be best if I finish the story, and then you'll understand.»
«Very well,» I said «Please go on.»

«Well,» he said, «the first man was killed by a car a few weeks later. The girl fell in love with the other man, and one day when they were walking

«Bu adamı» dedi, «kıza kesin olan birçok şeyler söyledi. Ekseriya bu çeşit insanlar hiç de çok kesin olmayan şeyleri söyler: Sizin seyahat edeceğinizi yahut güzel bir hanımla veya uzun bir beyle tanışacağınızı söylerler. Fakat bu adam başkaydı.»

O kızın o adamla evlenmeyeceğini söyledi. Onun ziyafetteki bir başka genç adamla evleneceğini de söyledi. Fakat o esnada o (kız) o adamı hiç de sevmiyordu, ve bu bakımdan pek çok güldü. Fakat garip ziyaretçi gülmedi. Bütün kelimeleri hatırlayabiliyorum. 'Siz diğer adamla evleneceksiniz, ve o size onunla evlenmeden önce bir hediye satın alacak, bir mavi elbise. Üç oğlunuz olacak, ve onlardan biri onbeş yaşında olmadan ölecek. Siz kendiniz altmış dokuz yaşında iken öleceksiniz.' Ve bunu söyledikten sonra, ona bir parça para verdiler ve o uzaklaştı. Ona hiç kimse inanmadı, pek tabiî.»

«O sözcükleri o kadar iyi hatırlıyorsanız,» dedim, «siz kendiniz (de) o ziyafette idiniz, zannederim.»

«Hayır,» dedi. «Ben orada değildim. Belki en iyisi öyküyü bitirmektir, o zaman anlayacaksınız.»

«Pekâlâ,» dedim, «lütfen devam edin.»

«Evet (ee!)» dedi. «İlk adam birkaç hafta sonra bir otomobil tarafından öldürüldü. Kız diğer erkeğe aşık oldu, ve bir gün, caddede beraber yürüyorlarken,

along the street together, they saw some dresses in a shop, and he bought a blue dress for her. After they were married, they had three sons and one of them died at the age of fourteen. So, you see, the strange man who came to the party was quite right.»

The tea-planter sat back in his chair and looked at the tops of the trees at the end of the garden.

I found this story very hard to believe. It is easy to tell a story like this, but the planter's face was not the face of a dreamer.

«Did the girl die at the age of sixty-nine?» I asked.
«I don't know,» he said. «My mother isn't sixty-nine yet.»

«Your mother!»

«Yes,» he said. «The girl who married the other man was my mother, and I am one of the sons who did not die. My younger brother died when he was fourteen. My other brother is in India. My father died some time ago, but my mother is still alive. She's fifty-eight.»

So the story was true! He was telling me about his own family! And the unknown man who went to that party knew quite well all these things that happened later. A strange feeling came over me,

bir dükkânda bazı elbiseler gördüler, ve o (adam) onun (kız) için mavi bir elbise satın aldı. Evlendikten sonra üç oğulları oldu ve onlardan bir tanesi on dört yaşında öldü. Böylece, görüyorsunuz ki, ziyafete gelen garip adam çok haklıydı.»

Çay yetiştiricisi sandalyesinde geriye oturdu ve bahçenin sonundaki ağaçların tepelerine baktı.

Bu hikâyeyi çok güç inanılır buldum. Böyle bir hikâye anlatmak kolaydır, fakat yetiştiricinin yüzü bir hayalcinin yüzü değildi.

«Kız altmış dokuz yaşında öldü mü?» diye sordum. «Bilmiyorum,» dedi «Annem henüz altmış dokuz (yaşında) değil.»

«Anneniz!...»

«Evet,» dedi. «Diğer adamla evlenen kız benim annemdi ve ben ölmeyen oğullarından birisiyim. Daha küçük erkek kardeşim on dört (yaşında) iken öldü. Diğer erkek kardeşim Hindistan'dadır. Babam bir zaman önce öldü, fakat annem hâlâ sağdır. O elli sekiz (yaşında)'dır.»

Demek hikâye doğruydu! Bana kendi ailesi hakkında söylüyordu. Ve o ziyafete giden meçhul adam daha sonra olan bütün şeyler hakkında çok iyi bildi (bilmişti). Üzerime garip bir his geldi, ve Orsini'-

and I did not feel very happy when I remembered the man in the Orsini. Perhaps that man's words were also true!

«Why were you so surprised when I told you about that man in the ship?» I asked. «How did you know his age? You haven't told me.»

«Oh, I'm sorry,» he said. «I haven't made it clear. The strange man who came to the party was about twenty-five years old. My mother told me the whole story. I never saw him myself, of course. You will understand why. I am thirty-two. My mother was married after the party, and if I am thirty-two, that man must be sixty or more now.»

«But how do you know that it's the same man?» I asked looking at him with troubled eyes.

«The man who came to the party,» he said «had only three fingers on his right hand, and there was a cut on the left side of his face.»

The tea planter left me then, and I sat there in the beautiful garden with a sad heart. That was on Monday night. It is Friday night now, but the ship has left for Hong Kong without me. I am not on

deki adamı hatırlayınca (kendimi) çok mutlu hissetmedim. Belki o adamın sözleri de doğruydu.

«Gemideki o adam hakkında söyleyince niçin o kadar şaşırdınız?» diye sordum. «Onun yaşını nasıl bildiniz? Bana söylemediniz.»

«O... Afedersiniz,» dedi. Onu açıklamadım. Ziyafete gelen garip adam takriben yirmi beş yaşında idi. Annem bana bütün hikâyeyi söyledi. Ben kendim onu hiç görmedim, pek tabii. Niçin olduğunu anlayacaksınız. Ben otuz iki (yaşında) yım. Annem ziyafetten sonra evlendi, ve ben otuz iki olursam, o adam şimdi altmış veya daha fazla olmalı.»

Ona endişeli gözlerle bakarak, «Ama onun aynı adam olduğunu nasıl (nereden) biliyorsunuz?» diye sordum.

«Ziyafete gelen adam» dedi, «sağ elinde sadece üç parmağa sahipti ve yüzünün sol tarafında bir kesik vardı.»

Ondan sonra çay yetiştiricisi beni bıraktı, ve ben o güzel bahçede üzüntülü bir kalple oturdum. O pazartesi gecesiydi. Şimdi cuma gecesidir, fakat gemi bensiz Hong Kong için (Hong Kong'a gitmek üzere) ayrıldı. Hong Kong yolu üstünde değilim. (Hong

my way to Hong Kong. I am in bed, waiting for the doctor to come. I feel very hot. I hope that I have written this clearly.

Kong'a gitmiyorum.) Doktorun gelmesini bekleyerek yataktayım. Çok sıcak hissediyorum (çok ateşim var.) Umarım ki bunu açıkça yazdım.

SORULAR

Okuduğunuz **«Not to Hong Kong»** isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. How did he spend much of his time?
2. Who did he remember well?
3. How long did he spend with him?
4. When did it happen?
5. What was he doing when the man sat by his side?
6. What did they talk about?
7. What did the man say to him quietly?
8. How did he look at the man?
9. Did it trouble him very much?
10. Why didn't it trouble him?
11. When did they reach Alanga?
12. Where did he go when he left the ship?
13. How old was the man who spoke to him in the garden of the hotel?
14. What was the man?
15. Did he tell his new friend the story of the man?
16. When will his ship leave?
17. What did the tea planter say?

18. Did he remember the man well?
19. Were his eyes strange?
20. How many fingers had he on his right hand?
21. What mark was there on his face?
22. Did he know the man?
23. How old was the man?
24. Was he surprised when the tea-planter knew the man's age?
25. What did he want his friend to do?
26. Did he know his name?
27. What was the story about?
28. When did a number of people have a party?
29. Who was going to marry a young man there?
30. Who came to the door?
31. What was he ready to do?
32. Who saw the man at the door?
33. What was she ready to do?
34. What kind of a party was it?
35. What did the man tell the girl?
36. Were they clear?
37. Was she going to marry that man?
38. Whom was she going to marry?
39. What did she do when she heard this?
40. What will the other man buy for her?
41. How many sons will they have?
42. At what age will one of them die?
43. When will she die?
44. What did they give him?

45. With whom did the girl fall in love?
46. What did he buy for her?
47. How many sons did they have?
48. At what age did one of them die?
49. Who is this girl?
50. Where is his other brother?
51. How old is his mother now?
52. What did he feel when he remembered the man in the Orsini?
53. How old was the man when he came to the party?
54. Who told him the story?
55. How did he know that it was the same man?
56. What was there on his face?
57. Where did he sit after the tea planter left?
58. Why did the ship leave without him?
59. Who is he waiting for?
60. How does he feel?

CEVAPLAR

«THE OLD MAN'S SHOP» CEVAPLARI:

1. Briggs and Newton have come to stay at the hotel for the night.
2. There is a book on the table in front of them.
3. Newton does.
4. No, he can't.
5. It is 'The Dead are still with us.
6. He was reading it on the train.
7. No, he doesn't.
8. He died just after the war.
9. No one lives in the shop now.
10. The old man is speaking for the first time.
11. He tells a story.
12. It is about a young girl and a young man.
13. The young man was killed at war.
14. No, they couldn't.
15. Yes, she did.
16. No, he doesn't.
17. He will believe it if two people see something.
18. Mr Manley comes in.
19. He is the owner of the hotel.
20. He puts on the light.
21. It is along the road.
22. Yes, he has.

23. It will be ready in an hour.
24. No, he didn't.
25. They were just talking.
26. He can hear the noise of the door.
27. Mr Manley was.
28. It bccomes very white.
29. He is the dead shopkeeper.
30. They leave after this.
31. They go back to London.
32. They will eat on the train.

«RICHARD THE WRITER» CEVAPLARI:

1. He worked in a bank.
2. He didn't like his work.
3. He wants to be a writer.
4. He will be able to write books if he goes to other countries.
5. Everyone will read his books.
6. They call him 'Richard the writer.'
7. He must write a book.
8. He lived in a small hotel.
9. It was near the station.
10. He ate at the same table near the window at night.
11. He put some one at his table.
12. He made a note of things before he went to sleep.
13. He kept it in his room.
14. A writer has to keep notes.
15. A great thing happened to Richard.
16. He looked at his face with care.
17. He was a man with a big head and very large ears.
18. They talked as they had dinner.
19. The man did.

20. Yes, he did.
21. Yes, he is.
22. He thinks that he is a writer.
23. Yes, he does.
24. He asks questions about Mr Bond.
25. He is the richest man in the city.
26. He has ten shops there.
27. He comes to the bank in the morning.
28. No, he doesn't.
29. He was ill the next day.
30. No, he didn't.
31. He was a man with very big ears.
32. He became a writer in the end.

«THE MAN WHO TALKED TOO MUCH» CEVAPLARI:

1. He was a great talker.
2. He talked to everyone there.
3. Fred has changed.
4. It is about something which made him change.
5. No, he doesn't.
6. He was making a lot of money.
7. He was selling old cars.
8. He had three hundred pounds with him.
9. He went by train.
10. He went by train because there was always someone to talk to.
11. There were two men and one woman.
12. One of the men was.
13. The man by the window did.
14. He put a newspaper on his face.
15. He put it as soon as the train left the station.
16. He tried to sleep.
17. They talked about many things then.
18. A man must have money.
19. A poor man may steal.
20. The doctor did.

21. He will tell them a good story.
22. No, it isn't.
23. He stole a ring.
24. He stole it because of a pretty girl.
25. No, he couldn't.
26. He was poor at that time.
27. He stole it.
28. She stole to get things for herself.
29. He was a policeman.
30. He will remember their faces.
31. They began to read their newspapers.
32. They were false.
33. The man who was sitting next to the window was the real thief.

«THE HOUSE WITH NO ROOMS» CEVAPLARI:

1. He went to the country house of Alan.
2. He went to stay with Alan last week.
3. This country house was at Silby.
4. It was a nice sunny day.
5. They went for a ride in the morning.
6. They ate at a very nice hotel by a river.
7. He likes old houses.
8. It is more than five hundred years old.
9. No one lives in that house.
10. They looked at the house.
11. No, there was no glass in them.
12. No, there are not.
13. The rain comes in.
14. A very big fire burnt the house.
15. He wants to tell the story about the building.
16. They walked through the fields.
17. It was Gordon Belt.
18. He was rich.
19. He had many rich friends then.
20. They stayed in his house.
21. They fished in the rivers.
22. At the end of the day, they sat at the long table.

23. They drank too much.
24. No, he wasn't.
25. No, they aren't.
26. His friends liked him.
27. He was unkind to the people who worked for him.
28. That was for two months.
29. He sent them away from their home.
30. They had five children.
31. The youngest child was six months old.
32. The father was angry.
33. He died by falling into the river.
34. He died a year later.
35. It was burnt before the wedding of Colin Belt.
36. He died in Africa.
37. It was very sad.
38. Alan's house is smaller.
39. It has three bedroms.
40. No, they aren't.
41. His mother knew Richard Belt.
42. He always wanted to see their old home.

«THE MAN WHO WANTED TO DIE» CEVAPLARI:

1. He was sitting by the sea.
2. It was very blue.
3. He was unhappy.
4. He thought that he was getting old.
5. He must have a lot of money.
6. No, she doesn't.
7. He is tired of work.
8. They were happy when they were young.
9. You can laugh at everything.
10. Yes, he did.
11. Yes, it was.
12. He was making a lot of money by this time.
13. They bought a bigger house and a bigger car.
14. Henry liked her old dresses.
15. She was reading a book.
16. She said that she wanted some new dresses.
17. No, they aren't.
18. His wife did.
19. Henry Martin does.
20. She thinks about dresses and money.
21. No one will care.
22. The water is cold.

23. The children were running about.
24. It was very quiet.
25. He will go a long way out.
26. It will soon be over.
27. He said: 'Help!' when he called.
28. Two men were fishing near by.
29. Yes, they did.
30. They covered him with a coat.
31. He opened his eyes in his bed.
32. His wife was crying.
33. She wanted a lot of clothes because she wanted to look nice.
34. Yes, she did.
35. No, he will never go in the water again.

«FOR LOVE OR MONEY» CEVAPLARI:

1. Victor Newton did.
2. It was Hillfield.
3. His father owned the shop before him.
4. He was buying and selling all kinds of things there.
5. It was over two hundred years old.
6. Robert Adams buys little shops.
7. He makes them into big ones.
8. No, he doesn't.
9. It is from Robert Adams.
10. He wants to buy the shop.
11. He put the letter into his coat then.
12. About a week later, Tom saw a car by the side of the road.
13. It was a girl's car.
14. It was Kay Adams.
15. No, she couldn't.
16. Tom did.
17. He took the girl to the house.
18. The colour of her eyes was blue.
19. She was very pretty.
20. He works in Maidstone.
21. He likes cars.

22. No, he doesn't.
23. Kay does.
24. They live over the shop.
25. Robert Adams did.
26. He wanted to buy the little old shop then.
27. Mr Adams is richer.
28. He will build another shop near by.
29. It will be bigger than the old one.
30. No, he won't be able to sell anything then.
31. Robert Adams will.
32. He is sad.
33. She put her arm through his arm.
34. She said: «Don't be sad. We still have each other.»
35. Life changes all the time.
36. He wanted to see Kay very much.
37. He saw her when he was coming home from work.
38. He was in his car.
39. Yes, he stopped and got out.
40. They went into the fields.
41. The dog did.
42. It was Bimbo.
43. Tom did.
44. They visited Tom's parents then.
45. Yes, she does.
46. The old shop is part of Hillfield.

47. Robert Adams is.
48. Kay cries.
49. No, he doesn't.
50. They were married.
51. He is called Victor Robert.

«THE BLUE BIRD» CEVAPLARI:

1. She lived in a small house near London.
2. She was young.
3. It was a bird.
4. It was blue.
5. It lived in a bird cage.
6. The name of the bird was Billy.
7. She left the door of the cage open.
8. She felt very sad.
9. Mrs Mooney left the door open.
10. A young man and his wife lived on the other side of the town.
11. Their names were David and Vera Scott.
12. They were happy.
13. She heard a noise.
14. They make people happy.
15. They gave the bird some pieces of bread.
16. It went to sleep on the back of a chair.
17. They remembered the bird at night.
18. It was in the front room.
19. She carried it to the bedroom.
20. They put some water near the box.
21. No, it wasn't.
22. She was very happy.

23. She touched it.
24. She carried it to the bird cage.
25. No, it didn't.
26. Mrs Mooney said: «Don't put it there».
27. She let the bird go.
28. The bird sat there.
29. It liked to be in the room.
30. It went and sat in a tree.
31. She wasn't well.
32. It sat on the table by the bed.
33. Because she was dead.
34. He said, «she died in the night.»
35. No, it wasn't.
36. A little girl was in bed.
37. She sat by the bed.
38. She looked very sad.
39. It was white.
40. She saw it by the window.
41. She said, «The blue bird has come back.»
42. It sat on the bed, near the little girl.
43. She opened her eyes after a time.
44. She looked at the blue bird.
45. He looked at the child and touched her.
46. He said, «She's better.»
47. He said, «Where did you get that bird?»
48. «Do you know anything about it?»
49. He told her about Emma Lambert.

50. Yes, they can.
51. No one else wants it.
52. The little girl was better.

«NOT TO HONG KONG» CEVAPLARI:

1. He spent much of his time reading.
2. He remembered one of the travellers well.
3. He spent about three minutes with him.
4. It happened on their last day before they reached Alanga.
5. He was looking at the sea.
6. They talked about people in the ship.
7. He said, «You will never see Hong Kong again in your life.»
8. He looked at the man with surprise.
9. No, it didn't.
10. Because he didn't believe it.
11. They reached Alanga on the Monday afternoon.
12. He went to a hotel.
13. He was about thirty years old.
14. He was a tea-planter.
15. Yes, he did.
16. It will leave on Friday.
17. He said, «The people who live in this part of the world know a lot more than we do.»
18. Yes, he did.
19. Yes, they were.

20. He had only three fingers on his right hand.
21. There was the mark of an old cut on his face.
22. Yes, he did.
23. He was sixty years old.
24. Yes, he was.
25. He wanted him to talk.
26. No, he didn't.
27. It was about a party.
28. Many years ago a number of people had a party.
29. One of the girls.
30. An unknown man came to the door.
31. He was ready to say some of the things which were going to happen in the future.
32. The girl saw the man at the door.
33. She was ready to listen.
34. It was an evening party.
35. He told her several things.
36. Yes, they were.
37. No, she wasn't.
38. She was going to marry another young man at the party.
39. She laughed.
40. He will buy her a blue dress.
41. They will have three sons.
42. One of them will die before he is fifteen years old.

43. She will die when she is sixty-nine.
44. They gave him some money.
45. She fell in love with the other young man.
46. He bought a blue dress for her.
47. They had three sons.
48. One of them died at the age of fourteen.
49. She is the tea-planter's mother.
50. He is in India.
51. She is fifty-five years old.
52. He did not feel very happy.
53. He was twenty-five years old.
54. His mother told him the story.
55. Because the man who came to the party had only three fingers on his right hand.
56. There was a cut on his face.
57. He sat in the beautiful garden.
58. Because he is in bed.
59. He is waiting for the doctor.
60. He feels very hot.

FONO mektupla öğretim kurumu

Gündoğdu cad. 49 Merter - İSTANBUL Tel. : 75 47 98 - 75 13 52

Bu kitap belirli bir sözcük çerçevesi içinde ve en basit İngilizceyle yazılmış hikâyelerden oluşmuştur. Kitabın özelliği her İngilizce sayfanın karşısında Türkçe çevirisinin bulunması ve ayrıca her hikâye sonunda onunla ilgili sorular ve cevapların yer almasıdır.

Bir yıllık İngilizce öğrenimi sonunda rahatça okunabilecek kolaylıkta olan bu kitap İngilizce hikâye serisinin en basit düzeyi olan «birinci derece» kitaplarından biridir. Ayni derecede olan diğer iki kitap: «**The poor fisherman** - Fakir balıkçı» ve «**The letter** - Mektup» adını taşımaktadır.

Fiat 75 -TL